Tegi

Tegi

Glasilo Šolskega centra Novo mesto
Srednje elektro šola in tehniška gimnazija

ŠTEVILKA 2, LETNIK 2007

Foto: Matej Jordan

Tegi

Oblikovanje in urejanje:
Janez Mikec, T3.a
Andraž Hostnik, R2.b
Blaž Metelko, R2.b

Mentor oblikovanja:
Tomaž Ferbežar, univ. dipl. inž.

Urednik:
Marko Pirc, T3.a

Mentorici:
Magda Udovč, prof.
Darja Marjanović, prof.

Tisk:
Tiskarna Vesel, Novo mesto

Naklada:
300 izvodov

Šolski center Novo mesto,
SEŠTG, junij 2007

KAZALCE

Šolske zadeve 3
Operacija ŠKL 6
Dunaj 2oo7 8

Intervjuji 14
Tina Cvijanović 14
Toni Kočevar 18

Zanimivosti 22
Temno nebo 23
Blogi 24

Muska 28
Iron Maiden 28

Literarne strani 30
Povem ti zgodbo 30

Priloga 40
Empathy 42

Uvodnik

Ko boste gledali gosi, kako letijo razvrščene v obliki črke »V«, se boste morda vprašali, ali je kakšna znanost že odkrila, zakaj letijo tako. Vsaka ptica ustvarja z mahanjem kril vzgon za tisto, ki leti tik za njo. Na ta način zmore jata leteti precej hitreje, kot bi lahko posamezna ptica, če bi letela sama.

Ljudje, ki imajo isto usmeritev in občutek skupnosti, lahko pridejo do svojega cilja hitreje in lažje, ker potujejo s pomočjo potisne sile drugega.

Kadar kaka gos zavije iz razvrstitve, takoj začuti zračni upor in odpor do samostojnega letenja ter se hitro vrne v jato, da izkoristi vzgonsko silo ptice pred seboj. Če bi imeli ljudje vsaj toliko pameti kot gosi, bi ostali skupaj z ljudmi, ki gredo v isto smer kot mi.

Ko se vodilna gos utrudi, zavije nazaj in vodstvo prevzame druga gos.

Pri zahtevnih delih se je pametno menjavati. To velja tako za ljudi kot za gosi, ki letijo na jug.

Gosi od zadaj gagajo, da spodbujajo sprednje, da ohranjajo hitrost.

Kakšna sporočila pa dajemo mi, kadar trobimo komu od zadaj?

In končno, kadar kakšna gos zboli ali jo zadene šibra in pade iz razvrstitve, poletita za njo še dve drugi in pristaneta z njo, da ji zagotovita pomoč in zaščito. Z onemoglo ostaneta, dokler ni spet sposobna leteti ali dokler ne pogine. Šele potem se odpravita sami ali pa s kakšno drugo jato, da dohitita preostale.

Na te, res da »gosje«, lastnosti pa sem prepričana, da se je morala navezati tudi naša zmagovalna ŠKL ekipa. Lepo je biti zmagovalec, prvi med najboljšimi, vsekakor pohvalno brez meja. Prepričana sem, da si »zunanji opazovalci« težko predstavljajo, koliko odrekanj so naši igralci za to žrtvovali. Vendar je lepo biti tudi drugi, tretji…, tudi ti rezultati štejejo in so vsekakor sad velikega napora. Žal pa velikokrat ostanejo v ozadju, v nehvaležni senci zmagovalcev.

Želim povedati, da sedaj, na koncu šolskega leta, ko delamo obračun v smislu: kar smo sejali, to žanjemo, naj vsakdo pri sebi vrednoti svoje dosežke in tudi tisto, na kar nismo ravno najbolj ponosni. Le tako nam bo omogočena tista stopnička višje. Ni treba, da vedno segamo le po prvih mestih, res da nam morajo ti biti ideal, ki nas magnetno privlači, lep rezultat je le tisti, v katerega smo maksimalno vložili samega sebe.

Čudovit občutek pa daje tudi zavest, da smo nekaj tega prispevali tudi k dobremu rezultatu Drugega. Saj vemo, kako gosi to delajo…

Magda Udovč, prof.

Ravnateljeva beseda

Spoštovane dijakinje, dijaki in vsi ostali bralci revije TEGI!

Ta teden se za veliko večino dijakov zaključuje šolsko leto, zaključnim razredom pa izobraževalno obdobje, katerega se boste, upam, radi spominjali. Z veseljem se spominjam vseh uspehov, ki so me tekom letošnjega leta dnevno razveseljevali.

Poleg odličnih rezultatov s tekmovanj iz znanja oz. športa moram omeniti, da ste bili zelo uspešni tudi pri raznih projektih, natečajih, kakor tudi na drugih področjih. Veseli me, da se vsako leto pojavi kakšna nova dejavnost, katera pripomore k ugledu naše šole in poskrbi, da ste dijaki kvalitetno zaposleni. Tudi letos smo se zahvalili najprizadevnejšim z nagradno ekskurzijo. Le redke šole se uspejo na ta način zahvaliti in čestitati dijakom za uspehe.

Načrte za naprej gradimo na dosedanjih izkušnjah in dobrih medsebojnih odnosih, vodilo pa nam bo vsekakor vaše in naše zadovoljstvo.

V imenu učiteljskega zbora se vam zahvaljujem za uspešno delo, obenem pa želim uspešen zaključek šolskega leta, uspešno maturo oz. zaključni izpit ter lepe, polne počitnice.

Boris Plut, univ.dipl.inž.,
ravnatelj SEŠTG

Projektno delo dijakov

Tudi letošnje šolsko leto je na naši šoli potekalo več projektov. Pri izvedbi so dijaki spoznali, da zna biti učenje tudi zabavno. Sodelovanje v projektih je za dijake pomenilo druženje, raziskovanje in izmenjavo mnenj ter idej med dijaki in profesorji.

V šolskem letu 2006/07 smo pod mentorstvom profesorjev izdelali naslednje projektne naloge:

- Fizika v športu
- Fizika karateja
- Fizika sladoleda
- Sateliti in njihov pomen
- Von Neumman
- Srednji vek – viteštvo
- Pomen joda pri delovanju ščitnice
- Zgodovina v deveti umetnosti
- Prazgodovina v animaciji

Pri projektni nalogi Fizika v športu so dijaki četrtih letnikov tehniške gimnazije opravili fizikalno analizo značilnih športnih elementov pri naslednjih panogah:

- nogomet (prosti strel, met iz »avta«, Magnussova sila),
- košarka (prosti met, met na koš),
- atletika (skok v višino, skok s palico, skok v daljino).

Pri izvedbi je sodelovalo 25 dijakov.
Projektno naloga Fizika karateja so izdelali dijaki T2.c. Opravili so fizikalno analizo značilnih udarcev v tej športni panogi.

Fizika sladoleda je zanimiva projektna naloga, ki so jo izdelali dijaki T2.a. Dijaki so na zanimiv način predstavili, kako na preprost način z elementarnim znanjem o prevajanju toplote in znanjem o osnovnih karakteristikah nekaterih zmesi izdelamo sladoled.

Projektna naloga Sateliti in njihov pomen so izdelali dijaki T1.c. Dijaki so razvrstili satelite na umetne in naravne. Raziskali so pogoje za delovanje umetnih satelitov in predstavili njihovo uporabo.

Mentor vsem omenjenim nalogam je bil prof. Ivica Tomić.

V projektu Von Neumman so dijaki raziskali življenje in delo Johna von Neummana. Pokazali so njegov pomen za razvoj znanosti v dvajsetem stoletju. Hkrati so raziskali še ostale družbene, politične in raziskovalne dejavnosti v času njegovega življenja. V projekti so sodelovali dijaki R1.c in T2.b. Projekt je vodil prof. Uroš Nosan.

V projektu Srednji vek – viteštvo se prepletajo vsebine iz zgodovine, slovenščine, umetnosti, tujega jezika in računalništva. Dijaki so raziskali življenje v srednjem veku, posneli film in naredili predstavitev na šoli. Projekt je vodila prof. Rozi Mohar.

Dijaki 2. letnika tehniške gimnazije so pod mentorstvom prof. Valentine Mavrič in prof. Branke Klemenčič izdelali raziskovalno nalogo z naslovom Pomen joda pri delovanju ščitnice, s katero so na srečanju mladih raziskovalcev Slovenije osvojili bronasto plaketo.

Dijaki T1.a so pod mentorstvom prof. Vesne Čurk izdelali projekta Zgodovina v deveti umetnosti in Prazgodovina v animaciji. V prvem projektu so preko risb (osmih stripov) predstavili zgodovinska dejstva in zgodbe. V projektu Prazgodovina v animaciji so ustvarili osem animiranih filmov.

Janez Mikec, T3.a

Tekmovanja

SLOVENŠČINA
Dijakinji Nastja Prijatelj iz T3.b in Maja Kobe iz T4.b sta osvojili srebrno Cankarjevo priznanje.

MATEMATIKA
Na naši šoli se je tekmovanj iz znanja matematike udeležilo 156 dijakov. Skupno so prejeli 53 bronastih, 26 srebrnih in 4 zlata priznanja. En dijak pa je prejel še tretjo nagrado. V kategoriji A sta našo šolo na državnem tekmovanju zastopala Dejan Banović in Blaž Peterlin, oba sta prejela zlato priznanje.
V kategoriji B smo imeli najštevilčnejšo udeležbo na državnem tekmovanju. Tekmovali so: Jože Kulovic, Aleš Koncilja, Dušan Starašinič, Simon Pajk, Anton Zvonko Gazvoda, Robert Femc, Aleš Jenič, Mitja Kobler, Damir Srpčič in Boris Rebselj. Zlato priznanje sta prejela Jože Kulovic in Mitja Kobler. Jože Kulovic pa je prejel še tretjo nagrado.
V kategoriji C nas je na državnem tekmovanju zastopal le Tomislav Golubič.

MEHANIKA
Tudi letos so se naši dijaki izvrstno izkazali v gradbeni mehaniki. Na državno tekmovanje, ki je potekalo na Fakulteti za gradbeništvo in geodezijo v Ljubljani, 16.5.2007, se je uvrstilo kar 11 naših dijakov, od skupno 24 tekmovalcev. V kategoriji 3. letnikov je Aleš Cvelbar T3.a dosegel absolutno najboljši rezultat in osvojil 1. nagrado, 3. nagrado pa sta si razdelila Špela Štih T4.b in Jurij Švegelj T4.b. V konkurenci 4. letnikov sta si 1. nagrado delila Matej Dragan T4.a in Dušan Bergant T4.a, 3. nagrado pa je osvojil Matic Zupančič T4.a.

FIZIKA
Regijsko tekmovanje iz fizike za dolenjske, posavske, zasavske in belokranjske šole je odlično organizirala naša šola. Tekmovanja se je udeležilo 79 dijakov iz 7 šol (Gimnazija Novo mesto, Gimnazija Črnomelj, Gimnazija Brežice, Šolski center Krško-Sevnica, Srednja šola Metlika, Kmetijska šola Grm in domačini SEŠTG). V vseh treh tekmovalnih skupinah so prvo mesto osvojili dijaki naše šole (v 1. tekmovalni skupini – Tomaž Čegovnik in Miha Povše, v 2. tekmovalni skupini – Marko Pirc, v 3. tekmovalni skupini – Nejc Ramovš). Trinajst naših dijakov je osvojilo bronasto priznanje. Na državnem tekmovanju, ki je potekalo 14. aprila 2007 v Ivančni Gorici je 5 naših dijakov je osvojilo srebrno priznanje, od tega so 4 dobili še pohvalo (Dejan Banovič, T2.b, Tomaž Čegovnik, T2.c, Marko Pirc, T3.a in Nejc Ramovš, T4.b).

ELEKTROTEHNIKA

Letošnje 15. državno tekmovanje in srečanje elektrikarjev ter 3. državno tekmovanje in srečanja elektrotehnikov Slovenije je potekalo na Srednji poklicni in strokovni šoli Krško. Tekmovalo je 28 dijakov iz 13-tih slovenskih elektro šol.

Našo šolo sta zastopala dijaka Matevž Mihalič iz R3.c v kategoriji elektrotehnik in Aleš Bučar iz E3.c v kategoriji elektrikar. Spremljala sva ju mentorja M. Ravbar in J. Škrinjar.Naša dijaka sta se uvrstila zelo dobro, Aleš Bučar na 4. mesto med 10 tekmovalci, Matevž Mihalič pa na 3. mesto med 11 tekmovalci.

LOGIKA
V soboto, 11. novembra se je na Fakulteti za elektrotehniko v Ljubljani zaključilo 21.državno tekmovanje iz znanja logike za učence, dijake in študente. Na tekmovanju je sodelovalo 32 vabljenih najboljših osnovnošolcev, 320 dijakov in 20 študentov.
Našo šolo so zastopali:Ana Drenik, T1.c, Črt Jaklič, T1.b, Tomaž Čegovnik, T2.c, Rok Grah, T2.b, Blaž Peterlin, T3.c, Tadej Gorenc, T3.b in Matjaž Tramte iz T4.a.
Ana Drenik je osvojila 7. mesto, Blaž Peterlin 18. mesto, oba sta prejela zlato priznanje. Tadej Gorenc je zasedel 32. mesto, Matjaž Tramte pa 34. mesto, oba sta prejela srebrno priznanje.

ANGLEŠČINA

Na letošnjem državnem tekmovanju, ki je potekalo v štirih različnih kategorijah (A1 za splošne gimnazije, A2 za strokovne gimnazije, B za tehniško - strokovno izobraževanje in C za angleščino kot drugi tuji jezik v vseh srednjih šolah), so se naši dijaki odlično odrezali, saj je:

- Rok Kumer iz T3.a za prvo mesto v kategoriji A2 dobil zlato priznanje,
- Matic Jurglič iz T3.b zlato, za drugo mesto v kategoriji C,
- Blaž Peterlin iz T3.c je bil peti v kategoriji A2 in je prejel bronasto priznanje,
- Aleš Jenič iz R3.c je dosegel šesto mesto v kategoriji B in prejel bronasto priznanje,
- David Turk iz T2.c pa je dosegel deseto mesto v kategoriji B.

RAČUNALNIŠTVO

7.4.2007 je na Fakulteti za računalništvo in informatiko v Ljubljani potekal 13. festival računalništva in tekmovanje v znanju računalništva. Dijaki SEŠTG so tekmovali v dveh težavnostnih skupinah in izdelavi spletnih strani. Dosegli so odlične rezultate, in sicer:

Programiranje - 1. skupina:
- 5. mesto Marko Balkovec
- 9. mesto David Vidmar
- 9. mesto Aleksander Barbo

Programiranje - 2. skupina:
- 3.mesto Damir Srpčič
- 6.mesto Nejc Ramovš
- 7. mesto Robert Slak

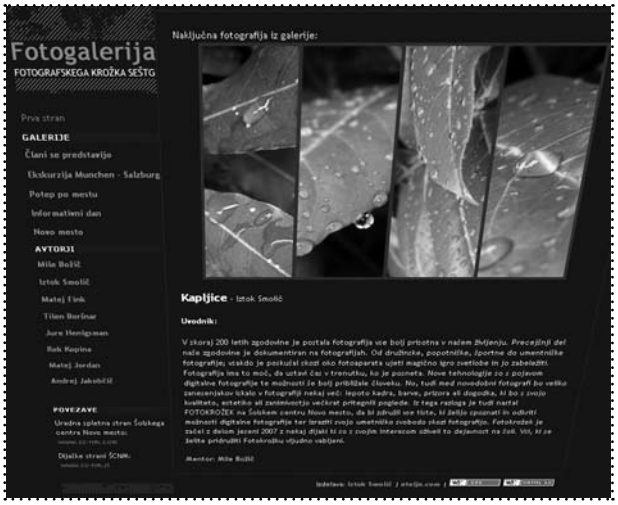

Spletne strani:
- 1.mesto Iztok Smolič (http://foto.sc-nm.si)
- 3.mesto Daniel Brulc in David Mavec (http://r4a.sc-nm.si)

31.3.2007 je na Inštitutu Jožef Štefan v Ljubljani potekalo novo tekmovanje iz znanja računalništva. Dijaki SEŠTG so tekmovali v treh različnih težavnostnih skupinah in na koncu dosegli zelo dobre rezultate.

1. skupina:
- 5. mesto - Robert Slak
- 7. mesto - Jure Henigsman
- 13. mesto - Marko Štemberger
- 17. mesto - Leon Pajk

2. skupina:
- 2. mesto - Blaž Peterlin
- 6. mesto - Marko Balkovec
- 9. mesto - Klemen Kobetič

3. skupina:
- 5. mesto - Damir Srpčič
- 7. mesto - Nejc Ramovš

operacija ŠKL

»Gremo Dolenjci, zemlja se trese, še liter cvička bomo spil…«

Ko smo Dolenjci v sredo, 25. 4. 2007, prišli v Ljubljano, nas je tam pričakalo mlačno vzdušje, saj je tribune tivolske dvorane zasedlo le nekaj več kot dvesto bežigrajskih navijačev. Zato je za »potres« na finalni tekmi superlige ŠKL poskrbelo naših 700 zmage željnih navijačev, za atraktivno košarkarsko predstavo pa dva večna rivala, ekipa ŠCNM in gimnazije Bežigrad.

Velika tekmovalnost se je začela v sezoni 2003/04, ko sta se odlični košarkarski ekipi srečali v velenjskem finalu. Takrat so se naslova veselili Bežigrajčani, in to že tretjič zaporedoma. Naši košarkarji so se na drugi strani morali zadovoljiti z dvema bronastima kolajnama, a so potrpežljivo čakali na novo priložnost.. Z branilci naslova so se dvakrat pomerili že v ligaškem delu. Enkrat so tesno izgubili, drugič zmagali in bili pred začetkom finalne tekme v povsem enakovrednem položaju.

Dneve in ure pred najpomembnejšo tekmo v 12. sezoni so tekmeci pričakali v različnem razpoloženju. Medtem ko so se Bežigrajčani ukvarjali s »težavami«, je bilo v novomeškem taboru povsem mirno. Po slovesnem odprtju finala so si celo privoščili sprehod po ljubljanskem živalskem vrtu in se optimistično vrnili v Tivoli.

Samozavest se jim je okrepila še ob pogledu na polne tivol ske tribune, kjer so prevladovali v oranžno napravljeni novomeški navijači. Ko se je prvič oglasila sodnikova piščalka, se je vse začelo zares. Na parketu ni bilo popuščanja. Košarkarji obeh ekip so se izkazali z vrhunsko igro in bili tudi po tekmi deležni številnih pohval.
Na koncu so naši s srčno igro in več želje po zmagi na krilih navijačev vrgli s prestola svoje nasprotnike in jim pokazali, da s hitronogimi dolenjskimi ostrostrelci zares ni šale.

Še enkrat pohvala vsem navijačem. Ustvarili ste enkratno razpoloženje, ki je naše »odpeljalo« do tako želenega naslova.

»Projekt ŠKL«

V projektu ŠKL naš center sodeluje s košarkarsko in odbojkarsko dijaško ekipo, z akrobatsko skupino Leteči norci in s plesno skupino Afne. Košarkarska ekipa ŠC Novo mesto je bila zaradi svojih dosežkov iz prejšnjih let neposredno uvrščena v super ligo. Jedro ekipe sestavljajo kadeti in mladinci KK Krka ter Bojan Krivec in Rene Žvan, ki že igrata v članskem moštvu KK Krka. Za ekipo je značilno, da vse dobro »klapa«, da se srčno bojujejo in dostojno zastopajo Šolski center. Poleg dveh omenjenih nosilnih igralcev del ekipe predstavljajo tudi Mitja Sitar in Matic Janc na osrednjih pozicijah in mlada garda iz drugega letnika Koračin, Kovačevič in Mihalič. Tudi mlajši (trije iz prvega letnika) in starejši (trije iz tretjega letnika) pridno vadijo pod vodstvom priljubljenega mentorja prof. Đura Oluića. V odbojkarskem tekmovanju ŠKL ekipa ŠC Novo mesto sodeluje drugo leto. Po prepričljivi zmagi v svoji predtekmovalni skupini se jim je zataknilo v polfinalu proti Srednji šoli iz Slovenske Bistrice, tako da so po zmagi v tekmah malega finala spet tretji. Šolsko odbojkarsko ekipo tvorijo dijaki, ki so člani mlajših kategorij odbojkarskih ekip OK Žužemberk, OK Krka Novo mesto in OK Mokronog. Skelet ekipe so dijaki drugega in tretjega letnika, tako da bo ekipa tudi v naslednjem tekmovalnem obdobju ostala nespremenjena. Prizadevnost in vedenje dijakov na vseh tekmah sta odlična, zato ekipa pod vodstvom izkušenega mentorja prof. Bojana Jakliča predstavlja zgled za druge dijake naše šole. Akrobatska skupina Leteči norci z Janezom Mikcem po uspešni menjavi generacij nadaljuje svoje uspešne in privlačne nastope doma in v tujini (Zagreb, Reka). Jedro skupine tvorijo dijaki drugega in tretjega letnika. Skupino vodita prof. Kristijan Turk in prof. Alojz Hlača. Tudi plesna skupina Afne je prenovljena, sestavlja jo deset dijakinj pod vodstvom prof. Damjane Gruden. Afne spremljajo nastope akrobatske skupine.

Spletno stran skl.sc-nm.si urejajo dijaki četrtih letnikov, tako da tudi to skupino čaka menjava generacij. Projekt ŠKL se je med dijaki naše šole dobro prijel. Odlični rezultati so sad zglednega sodelovanja vodstva, vodje projekta in mentorjev.

LETOŠNJI IZKUPIČEK NA TEKMOVANJIH ŠKL:

- 1. mesto košarkarjev (trener Đuro Oluić)
- 2. mesto Norci in Afne (trenerji Alojz Hlača, Kristijan Turk in Damjana Gruden)
- 3. mesto odbojkarji (trener Bojan Jaklič)
- 1. mesto rač. krožek (http://skl.sc-nm.si) (mentorja Tomaž Ferbežar in Ivica Tomić)
- 3. mesto novinarski krožek (mentor Ivica Tomić)

SKUPAJ:

1. mesto v generalni uvrstitvi šol (nagrado sprejel direktor ŠCNM g. Štefan David)

Marko Pirc, T3.a

Dunaj 2oo7

Poročilo z nagradne ekskurzije

Vsako leto SEŠTG s pomočjo Sveta staršev SEŠTG in sponzorjev organizira dvodnevno nagradno ekskurzijo za dijake, ki so s svojim delom pripomogli k ugledu in kvaliteti šole. Seznam dijakov kot tudi destinacija nagradne ekskurzije ostaneta skrivnost do približno enega tedna pred samo ekskurzijo. Letos se je na spisek uvrstilo 42 dijakov, ki s(m)o v spremstvu sedmih spremljevalcev odšli na dvodnevno strokovno ekskurzijo v mesto znanih glasbenih umetnikov, slikarjev, arhitektov in kiparjev - na Dunaj.

DUNAJ - KULTURNA PRESTOLNICA EVROPE

Mesto leži na obeh bregovih reke Donave ter vsega 50 km od slovaške prestolnice Bratislave. Z 1,7 milijona prebivalcev je Dunaj največje mesto v Avstriji in njeno kulturno in politično središče.

V mestu imajo sedež Organizacija združenih narodov za industrijski razvoj (UNIDO), Organizacija držav izvoznic nafte (OPEC), Mednarodna agencija za jedrsko energijo (IAEA) ter druge mednarodne institucije in družbe.

Dunaj je bil kot keltsko mesto ustanovljen okoli leta 500 pr. n. št. V srednjem veku je postalo najprej sedež babenberške, zatem pa še habsburške dinastije in s slednjo sedež svetega rimskega cesarstva ter kasneje avstro-ogrskega cesarstva. Leta 1815 je Dunaj gostil Dunajski kongres, ki je začrtal nacionalne meje v Evropi po Napoleonovem porazu pri Waterlooju.

Dunaj pa je veliko več kot le preteklost. Skozi stoletja se je mesto razvijalo in ni spalo na svojih starih lovorikah. Tako kot v vseh velemestih se tudi tu čuti vpliv drugih kultur. Azijske restavracije, kebabi in južnoameriške restavracije dajejo Dunaju utrip svetovljanstva, ampak vse to ne prekaša domačih specialitet, od dunajskega zrezka, tamkajšnjega piva in sacher torte.

Nikakor ne smemo pozabiti klasične glasbe. Mozart, Beethoven, Haydn, Schubert, Strauss, Brahms, Mahler in Schönberg so le nekateri, ki so vtisnili svoj pečat Dunaju.

ODHOD

Zbrali smo se v torek, 15.5.2007, ob 5.uri zjutraj pred Šolskim centrom, kjer smo počakali avtobus.
Zaradi zgodnje jutranje ure s(m)o nekateri dijaki na avtobusu še malo podremali, že kar zbujeni pa smo bili v Ljubljani, kjer sta se nam pridružila še prof. Ivica Tomić in naša vodička iz agencije Mondial, Liza. Šele takrat so bili vsi sedeži na nagradnem avtobusu popolnoma zasedeni in ekskurzija se je tako šele zares začela.

Ko smo končno prispeli na Dunaj, smo se najprej zapeljali po znamenitem Ringu, mestnem središču in si ogledali nekatere znamenitosti: Opera, Parlament, Hofburg, Trg Marije Terezije, Mestna hiša, Univerza, Borza, UNI centra itd.

Najprej smo si ogledali Hofburg ali kraljevo palačo (žal le od zunaj). To je kraj, kjer so Habsburžani prebivali kar 6 stoletij. Danes imajo tu sedež avstrijski predsednik in različni muzeji.
Po ogledu Hofburga smo si ogledali še cerkev sv. Clare, za tem pa vstopili v grobnico rodbine Habsburžanov, v kateri je našlo svoj mir 146 zgodovinskih osebnosti, med njimi Marija Terezija, Franz Josef in Sisi.
Po končanem ogledu grobnice smo se odpravili do katedrale sv. Štefana in si pobliže ogledali njeno notranjost.

ŠTEFANOVA CERKEV
Štefanova cerkev (Stephansdom) je najbolj prepoznavna zgradba na Dunaju. Zgrajena je bila v 12. stoletju, večinoma v gotskem slogu.
Zatem smo se za 3 ure razgubili po Dunaju, da smo lahko začutili utrip mesta, vendar smo se zadrževali večinoma v trgovinah in restavracijah, saj je nam je malce ponagajal dež.

Ob dogovorjeni uri smo se ponovno zbrali pri katedrali, odšli do avtobusa in se odpeljali na večerjo na Donavski stolp. Imeli smo nekaj težav z iskanjem prave poti do stolpa, vendar pa se je splačalo potrpeti tistih dodatnih 10 minut vožnje.

DONAVSKI STOLP
Donavski stolp sega 252 m v višino. V pritličju je na voljo trgovinica, na vrhu pa kavarna in restavracija ter odskočno mesto za vse pogumneže. Od leta 2000 naprej velja namreč to za najvišjo odskočno mesto za bungee-jumping na svetu. Mi smo vstopili v restavracijo na vrhu stolpa, ki je krožne oblike in se počasi vrti, tako da smo si lahko ob tradicionalni dunajski večerji ogledali mesto iz vseh zornih kotov.

Po večerji smo se odpeljali v naš hotel. Po nastanitvi smo odšli še vsak zase na krajši večerni sprehod. V hotel smo se morali vrnili do 23. ure, vendar pa to še ne pomeni, da smo takrat že odšli spat...

Drugi dan, takoj po obilnem zajtrku v hotelu, smo odšli v park Schönbrun. Tam smo naredili nekaj skupinskih fotografij, potem pa se dobri 2 uri potepali in občudovali vrtnarske mojstrovine.

SCHÖNBRUNN
Dvorec Schönbrunn, nekdanja rezidenca Habsburžanov, je eden izmed najpomembnejših kulturnih spomenikov. Še posebej navduši skrbno negovan in urejen park ter trata s cvetličnimi gredicami vseh barv in oblik.
Ob parku je tudi najstarejši živalski vrt na svetu, ki je poleg tega tudi eden izmed najlepših in najbolje urejenih.

DUNAJSKI ŽIVALSKI VRT
Schönbrunnski živalski vrt je najstarejši in edini baročni živalski vrt na svetu. Pred časom je dobil v oskrbo dve kitajski pandi, kar je še posebej velika čast.

Po nekajurnem ogledu nas je začela grabiti lakota in tako smo s praznimi želodčki odšli na kosilo v park Prater. Zaradi (pre)dolgega čakanja na kosilo nam na žalost ni ostalo skoraj nič časa za ogled zabaviščnega parka Prater, vendar smo se nekateri vseeno na hitro sprehodili skozenj.

Ob 17.00 smo zapustili Dunaj in se okoli 00.30 vrnili v Novo mesto, polni novih vtisov, ki se jih bomo z veseljem spominjali.
Glede na to, da je Dunaj Ljubljani najbližja evropska metropola in je oddaljen le približno 400 km, pa lahko sklenemo, da je vsekakor vreden ogleda.

Še beseda g. ravnatelja SEŠTG, Borisa Pluta:
»Ponosen in vesel sem, da nam je že šesto leto zapored uspel projekt, da najuspešnejše dijake nagradimo s strokovno ekskurzijo. Le redke šole se uspejo na ta način zahvaliti in čestitati dijakom za uspehe. Vsem dijakinjam in dijakom iskrene čestitke za dosežene uspehe, ostalim pa naj bo to motivacija za delo v naslednjem šolskem letu.

Marko Pirc, T3.a

Ali veste...?

- da sta si letos v tekmovanju medoddelčnih skupnosti prvo mesto razdelila R4.a in T2.a?
- da se naslednje leto začne fizikalni krožek?
- da je nagradna ekskurzija letos stala 5500€?
- da je bila prejšnja številka Tegija natisnjena v nakladi 450 izvodov?
- da so bile na nagradni ekskurziji 4 dekleta in kar 38 fantov?
- da sta zmagovalna razreda v medoddelčnem tekmovanju odšla na nagradno ekskurzijo v Škocjanske jame in Portorož?
- da imamo novo spletno stran fizika.sc-nm.si?
- da je bila polovica nagrajencev nagradne ekskurzije električarjev in polovica gimnazijcev?
- da si je ravnatelj v nogometnem dvoboju profesorji vs. T4.c zlomil roko ter tako pomagal prvim k zmagi z rezultatom 9:2?
- da ima ŠKL ekipa po vsaki sezoni zaključni piknik?
- da imajo naši glasbeno usmerjeni dijaki svoje spote: www.4play.si , www.duo-mc.com?
- da en izvod Tegija stane cca. 4€, dijaki plačajo zanj le 2€?
- da imamo novo računalniško učilnico 229?
- da je na šolskem forumu (http://forum.sc-nm.si) objavljenih že več kot 6000 prispevkov?
- da so dijaki R2.b na športnem dnevu osvojili kar 3 zlata odličja?
- da se trenutno v dvorani Leona Štuklja pripravlja članska odbojkarska reprezentanca?
- da profesor A. Zorko poleg računalništva poučuje tudi ples?
- da so naši dijaki tudi izvrstni plesalci?
- da je bilo v izdelek, ki ga imate pred sabo, skupno vloženih okoli 200 ur marljivega dela vseh sodelujočih?

CeBit 2oo7

CeBit je največji računalniški sejem na svetu. Vsako leto se odvija v Nemčiji v Hannovru. Traja sedem dni. Na sejmu se predstavljajo stare in nove računalniške firme, kot so Siemens, Ibm, Dell, Hp, Intel, AMD… Prikazani so najnovejši dosežki s področja računalništva – strojne opreme, kot so matične plošče, grafične kartice, komunikacijski vmesniki, ekrani, tipkovnice, miške, strežniki, procesorji in drugo. Spoznamo lahko tudi najnovejšo programsko opremo za uporabo in krmiljenje teh komponent.
Sejemski prostor je zelo velik, saj zavzema kar 280.000 kvadratnih metrov. Razdeljen je na več delov: programski del – SOFTWARSKI DEL, strojni del – HARDWARSKI DEL, telekomunikacija, telefonija, igre ali zabavni del, medicina, prisoten pa je tudi prodajni – KOMERCIALNI DEL.

Zaradi velikosti si je sejem težko ogledati v enem dnevu, žal sem tudi sam imel možnost obiska le za en dan. Največ časa sem prebil na zabavnem delu sejma, kjer so bili prestavljeni dosežki s področja grafike in iger. Na tem področju so vodilna podjetja ATI in G – Force. Imeli so zelo velik razstavni prostor, kjer smo obiskovalci lahko sami preizkusili igre na različni

strojni opremi, ki smo jo lahko kasneje primerjali med sabo. Na sejmu mi je bilo zelo všeč. Domov sem se vrnil poln lepih vtisov in upam, da bom CeBit prihodnje leto lahko ponovno obiskal.

Luka Florjančič, R1.c

Strasbourg 2oo7

Ali sta si spola med seboj resnično enakopravna, je večno vprašanje, ki marsikoga žre v dno duše. S tem smo se kar nekaj časa ubadali tudi Daniel, Uroš (oba R4.a) in Laura (T2.a). Na temo enakopravnosti spolov smo izdelali spletno stran, ki je

bila nagrajena s prvim mestom s strani komisije natečaja Evropa v šoli, za nagrado pa smo dobili možnost o tem razpravljati še v evropski politični prestolnici, Strasbourgu.

Strasbourg je francosko mesto, ki leži tik ob meji z Nemčijo, v njem pa je sedež Evropskega parlamenta in Sveta Evrope. Proti Strasbourgu smo se odpravili 8.5.2007, ob 5.30 zjutraj, vozili pa smo se skoraj 15 dolgih ur (potem pa še iskali hotel kakšne pol ure).

Naš prvi večer v Strasbourgu je minil…mirno. Zgodilo se ni nič posebnega, kar bi se komurkoli pretirano vtisnilo v spomin. Po večerji smo se razdelili v delovne skupine za naslednji dan in prejeli priznanja za osvojeno prvo mesto na internetnem natečaju, potem pa smo se odpravili na krajši sprehod (ker so nam že ravno obljubljali neko nepozabno nočno življenje). Glede na to, da smo se v hotel vrnili kmalu po odhodu, lahko sklepate, da ni bilo nikakršnega nočnega življenja. Vendar pa smo se vseeno imeli prav v redu, saj smo spletli nekaj prijateljskih vezi z ostalimi nagrajenci.

Naslednji dan smo se zbudili (pre)zgodaj in odšli v Evropski

parlament, kjer so nas pregledali, nam razdelili prepustnice ter postregli z zajtrkom. Po zajtrku smo se razdelili v večje delovne skupine, ki so predebatirale različne pereče tematike (naša tema je bila socialna politika in zaposlovanje). Vsaka delovna skupina je štela nekaj več kot 100 evropskih dijakov in morda smo ravno zaradi te številčnosti prevečkrat zašli z dane teme, da smo se na koncu spraševali, kakšno zvezo imajo teroristi in begunci pri enakopravnem položaju žensk in moških na delovnih mestih.

Po končanem debatiranju je sledilo kosilo, potem smo se razdelili v skupine za igro Eurogame. Vsaka je štela 4 člane, ki so morali biti različnih narodnosti, potem pa se čimbolj znajti in odgovoriti na 23 vprašanj v 23 evropskih jezikih. Izpolnjene pole smo oddali ter se preselili v glavno dvorano EU parlamenta, kjer so nas najprej nagovorili predstavniki parlamenta, potem pa so sledile še kratke 2-minutne predstavitve posameznih držav. Slovenci ne znamo dobro prodajati naravnih lepot naše

države ali pa njenih zanimivosti in v Strasbourgu se je to še enkrat pokazalo, ko sem imela kar nekaj težav, kako bi 700 Evropejcem najbolje prestavila Slovenijo.

Po predstavitvah držav je sledilo še finale Eurogame, na koncu pa še slavnostna nošnja zastav ob spremljavi evropske himne. Zvečer smo se odpravili še na hiter lov za (še) odprtimi trgovinami, potem pa počasi zaspali.

Naš zadnji dan v Strasbourgu je bil namenjen predvsem ogledu mesta, potem pa nas je čakala le še dolga vožnja nazaj domov.

Laura Martinčič, T2.a

Dalmacija

Poročilo s projektnega tedna

Že vse od leta 1995 je ustaljena praksa, da se 2. letniki tehniške gimnazije nekje v začetku junija odpravijo na projektni teden v Dalmacijo. Ta dogodek dijakom približa kulturno-zgodovinski-geografski utrip Dalmacije, ki marsikomu ostane v lepem spominu tudi zaradi sproščenega vzdušja, ki ga obdaja.
Izpred novomeškega Tuša se je avtobus dijakov odpeljal na pot ob 7.30 uri. Pot nas je najprej vodila do sončnega Zadra, kjer smo si le od daleč pogledali Donatovo cerkev, ki je edinstvena na celem svetu zaradi njenega unikatnega tlorisa. Po ogledu Zadra smo se odpravili v Trogir, ki spada med eno izmed kulturno najbogatejših dalmatinskih mest, dan pa smo zaključili z nastanitvijo v apartmajskem naselju v Baški Vodi.
Baška Voda je majhno mestece ter sestavni del Makarske riviere, ki je eden najlepših delov jadranske obale. V Baški Vodi smo si privoščili še urico kopanja, potem pa je bil počasi že čas za spanje.

Drugi dan smo se že zgodaj zjutraj odpravili proti Splitu na trajekt za otok Brač. Po enourni vožnji smo prispeli na otok Brač, kjer smo se najprej povzpeli na 778 m visoko Vidovo goro, potem pa se še odpravili na nekajurno kopanje. V Baško Vodo smo se vrnili v večernih urah.
Tretji in s tem tudi zadnji dan je bil večinoma posvečen enemu izmed največjih dalmatinskih mest, Dubrovniku. Že v zgodnjih jutranjih urah smo se odpravili na pot, točno ob 12.00 pa nas je čakal ogled mogočnega dubrovniškega obzidja. Po končanem ogledu smo si še na hitro ogledali akvarij v eni

izmed ozkih dubrovniških ulic, ob 15. pa se odpravili naprej proti Splitu, kjer smo se sprehodili skozi klet Dioklecijanove palače, potem pa se po dolgi vožnji končno vrnili nazaj v Baško Vodo.
Po naši zadnji prespani dalmatinski noči smo spakirali svoje stvari in se zjutraj odpravili proti domu. Da bi pretrgali dolgo vožnjo, smo se ustavili še na slapovih reke Krke in na stadionu slovitega nogometnega Hajduka.
V tople domače postelje smo polni lepih vtisov popadali kmalu po 21. uri.

Laura Martinčič, T2.a

Tartuffe

Poročilo s predstave

Dijake tehniške gimnazije so v ponedeljek, 16. aprila 2007, navdušili igralci ljubljanske Drame z Molièrovo komedijo Tartuffe, ki ni izzvenela prav nič v navadi klasičnih komedij, saj je režiser predstave presenetil z nenavadnim koncem. Gledalci smo ostali v dvomih, ali je Tartuffe na koncu ostal zmagovalec ali ne. Zdi se, da so srečni konci rezervirani le za pravljice, saj je pripoved o kralju, ki vedno prepozna pravičnega in obsodi krivičnega, predstavljena kot pravljica, ki jo pripoveduje Orgonova mati družini naivnega sina. Da je pravljičnost bolj poudarjena, zaslišimo pred materino pripovedjo glasbo in nagovor, ki nas spomnita na naša otroška leta in pravljice za lahko noč. Po pravljici dramske osebe zaspijo in zdi se, da vsi sanjajo svobodnega Orgona. Toda to so verjetno le sanje. Po mojem mnenju se je režiser odločil, da v našem času mora zmagati svetohlinski Tartuffe, s čimer nam ni poslal prav nič optimističnega sporočila. Igralci so odigrali svojo vlogo več kot odlično. Posebej pa je izstopala Polona Juh, ki je odigrala vlogo služabnice Dorine. Odlična sta bila tudi Jernej Šugman v vlogi Orgona in Igor Samobor kot hinavski in svetohlinski Tartuffe. Nekoliko manj prepričljiva pa se mi je zdela Saša Pavček v vlogi gospe Elmire.

Privlačna je bila tudi scena, ki je prikazovala nekakšno preddverje v bogati meščanski hiši. Posebno vlogo je imela edina slika na tem stopnišču – prikazovala je Jezusa. Poseben učinek je ustvarila tudi svetloba, ki je v določenih trenutkih osvetlila to sliko kot predmet čaščenja. Dogajanje so popestrili burkaški elementi v igri in pevski vložki v francoščini. Ustvarjalci ponedeljkove predstave so dokazali, da je lahko tudi zgodba izpred 300 let privlačna za sodobno publiko in da je Molière aktualen tudi v sedanjem času.

Jasna Jožef, T3.b

"Znanje je naložba, ki se gotovo obrestuje"

Intervju s Tino Cvijanović

Sva Nina Lončar in Maja Kobe, dijakinji četrtega letnika tehniške gimnazije ter članici dramskega krožka, ki naju je že na začetku navdušil in tako sva v njem vztrajali kar tri leta. V čem je skrivnost uspeha, kako pridobiti dijake in jih kar se da dobro ukrotiti na vajah, sva se odločili v tokratnem Tegiju vprašati profesorico Tino Cvijanović; našo mentorico.
Profesorica ni samo mentorica dramskega krožka, ampak tudi mentorica dijaške skupnosti ter profesorica slovenščine in sociologije.

Ker sva tudi midve pred pomembnim vprašanjem, kam naprej, naju zanima, kaj je vas takrat navdušilo za slovenski jezik in ali ste študirali še kaj drugega?

Ko kot razredničarka gledam dijake, ki se mnogokrat težko odločijo, kaj in kako bodo naprej, moram priznati, da sem sama imela srečo, saj sem že v nižjih letnikih splošne gimnazije vedela, da bom študirala književnost ali zgodovino. Ker sta oba študija kar zahtevna, sem se odločila za neke vrste kompromis in izbrala primerjalno književnost in sociologijo na Filozofski fakulteti v Ljubljani. Težak, a definitivno zanimiv študij. Za vpis na primerjalno književnost sem takrat opravila tudi sprejemne izpite, kar pa niti ni bil mačji kašelj, saj so nas sprejeli samo 20 na letnik. Moja druga izbira pa je bila novinarstvo, saj so bili sprejemni izpiti na zgodovini istočasno. Izbire ne obžalujem in še danes bi se odločila enako. V tej izbiri so me v celoti podprli starši, čeprav ni veljala za perspektivno.

Biti profesorica ni lahko delo med današnjo mladino. Ste se že od nekdaj videli v tem poklicu?

Ne morem trditi, da sem si vedno želela postati učiteljica, zanimalo me je namreč veliko različnih stvari. Med poletnimi počitnicami sem opravljala različna dela, eno najbolj zanimivih pa mi je bilo delo sociologa v kadrovski službi. Vendar ko sem kot štipendistka Ministrstva za šolstvo prestopila prag ŠC Novo mesto, spoznala kolektiv in delo v razredu, sem vedela, da je to to. Delo učitelja ni lahko, zahteva celega človeka. Brez obotavljanja lahko rečem, da sem poklicu popolnoma predana, to pa čutijo tudi dijaki in verjetno se zato zelo dobro razumemo.

Na svoja pleča ste prevzeli tudi dramski krožek... Ste si to odgovornost zadali sami ali vam jo je kdo "naložil"?

Delo z dramskim krožkom, ki deluje že pet let, je moje veliko veselje. Že v času študija sem bila reden gost ljubljanskih gledališč. Zdaj se z vsakim letom število članov samo še veča, za nami je kar nekaj lepih predstav in, da ne pozabim, zadovoljna publika. In to je tisto, kar me motivira za nadaljnje delo.

Scenarije za naše igre po večini pišete sami... Od kje črpate snov za pisanje; katera igra vam je bila najbolj všeč?

Res je. Večino iger sem napisala sama. Najprej sem pregledala literaturo, različna besedila, prirejena za skupine, vendar je tega zelo malo oziroma praktično nič, ker gre v glavnem bodisi za otroške igre, namenjene osnovnošolcem, bodisi za resna dramska dela, ki pa so preobsežna in prezahtevna za uprizarjanje. Od mojih del so mi najljubše Borovničke, moj prvenec. Če povem po pravici, me je na premieri kar zvijalo od treme in v grlu stiskalo od ganjenosti. Takrat mi je bilo jasno, da gledam ekipo dijakov, ki bo naredila veliko dobrih predstav.
Publika in moji dramci imajo najraje Evrofuš, parodijo na Evrosong, kjer smo publiko nasmejali do solz.
Snov za igre pa črpam iz vsakdanjika, to je tisto, kar je dejansko smešno najširši množici, saj se v vsakdanji situaciji lahko vidi vsak.

Ste se tudi sami že kdaj preizkusili v iganju?

Joj, nikakor ne. Nikoli se nisem videla na odru, vedno v zaodrju; že v osnovni šoli sem, ko so sošolke pisale, da bodo stevardese, igralke, manekenke, sama napisala spis, da bom, ko bom velika, režiserka. Meni se je torej želja iz otroštva le izpolnila. Se pa pogosto nasmejem mojim dramcem, ko se na vajah spomnijo kakšne reakcije, mimike, besede in obogatijo svojo vlogo, skratka, ko improvizirajo.

Ali ste zadovoljni z delovanjem krožka, z ozirom na dejstvo, da zadnje čase dobivamo ponudbe za nastope tudi z drugih šol?

Z delom krožka sem zelo zadovoljna. Če pomislim na sam začetek in tisti prvi prizor iz Krsta pri Savici pa do danes, opažam napredek. Predstavili smo se kar lepemu številu gledalcev, jih nasmejali, gostovali na osnovnih šolah, splošni gimnaziji, pred dvema tednoma na ljubljanski Fakulteti za računalništvo in informatiko, skratka, nastopamo pogosteje kot včasih, selektor gledališkega festivala si je ogledal dve naši predstavi Evrofuš in Županovo Micko, tako da se trudimo napredovati tudi po strokovni plati. Malo me je lani skrbelo, saj se je poslovila prva generacija dramcev, vendar se je podmladek izkazal, tako da je bil strah odveč. Vseh teh dosežkov, iger ne bi bilo, če ne bi bilo razumevajočega vodstva šole, ki nas od samega začetka spodbuja in podpira pri vseh naših zamislih, željah. Sem pa vesela, da mi pri uresničitvi predstav pomagajo tudi nekateri sodelavci, tako da so določene predstave pravi mali projekti. Tako je bilo denimo pri predstavi Kresna noč.

Ste tudi mentorica dijaške skupnosti. S kakšno tematiko se trenutno ukvarjate?

Za sabo imamo že drugi dijaški koncert, vsako leto se prijavi vse več dijakov, tako da verjamem, da bo koncert postal tradicionalen. Za nami je tudi pravkar izpeljano medoddelčno tekmovanje za najboljši razred gimnazijskega in elektro programa. Organizirali pa smo tudi pogovor ob filmu Slepilo z ozdravljenim odvisnikom Tonijem Kočevarjem za dijake prvega letnika. Dijaška skupnost je zadnja leta precej aktivna, pomagamo si tudi pri organizaciji maturantskih izletov in plesov. Verjamem, da bomo v bodoče pripravili še kaj koristnega in zanimivega.

Ali vam kljub natrpanemu urniku ostane še kaj prostega časa? V kaj ga vložite?

Svoj prosti čas posvečam seveda svojim bližnjim, zadnje čase pa predvsem zaključevanju magistrske naloge. Vsak petek prebudim Dolenjce in Belokranjce preko radijskih valov. Radijska voditeljica sem že sedmo leto, slišite pa me lahko na 106.6. Dijaki me najraje poslušajo, ko napovem ocenjevanje znanja.

Nam, dijakom, je zanimivo slišati, kaksno mnenje imate o nas profesorji. Kaj vi mislite o nas; ali se dijaki tekom časa spreminjamo?

V devetih letih poučevanja opažam, da so se stvari spremenile, dijaki so manj razgledani, manj motivirani, pričakujejo, da se vsakršni trud z njihove strani oceni, nagradi ipd. To, priznam, me zelo moti. Zato jim rečem, da pri petnajstih, šestnajstih letih težko vedo, kaj se jim bo v življenju obrestovalo, kaj bodo počeli in katera znanja potrebovali. Naj se potrudijo, da od nas učiteljev dobijo čim več. Znanje je naložba, ki se gotovo obrestuje.

"Vsak petek prebudim Dolenjce in Belokranjce preko radijskih valov."

Kakšni so načrti za naprej?

Trenutno se štirje dramci pripravljajo na tekmovanje v recitiranju Cankarjevih del, ki bo sredi junija na Vrhniki. Ne dvomim, da se bodo odlično odrezali. Zamisel za novo predstavo, ki bo decembra, že imam, navdih sem dobila na projektnem tednu v Seči. Za pomoč, ker bo kar nekaj posnetega, bom spet poprosila prof. Ferbežarja, s katerim sodelujem že od prej omenjene Kresne noči. Naj povem samo to, da se bomo spet lotili komedije, ki je zaenkrat še v nastajanju, torej na listkih. V naslednjem šolskem letu pa si želim nekaj novih nadobudnih članov…

Za konec pa še zaključna misel... Kaj je vaše vodilo v življenju, kaj bi svetovali dijakom?

Dijaki, ki jih učim, so pogosto deležni mojih nasvetov in modrosti, tako da bi jih lahko tudi oni sami zelo hitro našteli. Zadnje čase pa jim večkrat rečem, naj bodo strpni, tolerantni, naj se obnašajo do drugih tako, kot želijo, da se drugi obnašajo do njih. Naj jim ne bo žal ne časa ne truda za medsebojne odnose in drobne užitke, kajti to je tisto, kar dela življenje lepo.

Hvala za pogovor.

Maja Kobe, Nina Lončar, T4.b

Naši bivši dijaki

Intervju s Tamaro Strnad

S ponosom smo spregovorili nekaj besed s študentko krajinske arhitekture in našo bivšo dijakinjo tehniške gimnazije, Tamaro Strnad, ki je pred kratkim na evropskem prvenstvu v ju-jitsu v Torinu Sloveniji priborila srebrno medaljo.

Tamara, povej nam, kdaj in kako si se začela ukvarjati s tem športom?

V srednji šoli mi je sošolec povedal za judo in ju-jitsu klub, ki je imel treninge v športni dvorani Leona Štuklja, ki jih je tudi sam obiskoval. Borilne veščine so me vedno privlačile in tako sem se tudi sama poizkusila v tem. Ti dve veščini sem začela trenirati pozimi v drugem letniku srednje šole, v šol. letu 2001/2002. Takoj sta mi bili zelo všeč in za ta klub tekmujem še danes.

Kako je potekala tekma, kaj ti je ostalo v spominu ter kakšne so bile tvoje reakcije in občutja ob prejemu kolajne?

Že dan pred borbami sem zvedela za žreb, ki je bil zame zelo neugoden in težak. Kot prvo nasprotnico sem dobila Nizozemko, ki je bila zame že trikrat usodna v bojih za medalje in je nasploh odlična tekmovalka. S trenerjem sva izdelala taktiko, od katere med borbo nisem odstopala. Naslednja me je čakala Francozinja. Zmaga nad njo bi že pomenila uvrstitev v finale in zagotovitev kolajne. Izkušnje so mi narekovale, da moram zmagati, ker bi drugače padla v popravne borbe za tretje mesto, ki so zelo nehvaležne. Francozinja je v začetku borbe povedla, ko pa sem spremenila cilj udarcev z glave na srednji del telesa, sem uspela izenačiti. Izmenično sva se izmenjavali v vodstvu. 13 sekund pred koncem je vseeno vodila za 3 točke, ker me je uspela zadržat v končnem prijemu. Zaradi več čistih udarcev (udarcev za dve točki) sem bila proglašena za zmagovalko in vesela ter s solzami v očeh zapustila blazine, saj sem vedela, da imam zagotovljeno medaljo. V finalu sem se borila s Švedinjo, ki je po moji napaki predčasno zmagala in zasluženo osvojila prvo mesto. Najbolj sem bila vesela, ker se mi je uspelo sploh prebiti v finale, saj po žrebu tega marsikdo, vključno z mano, ni pričakoval.

Tamara Strnad in trener Metod Jerman

V čem misliš, da je razlika med povprečnimi športniki in tistimi, ki dosežejo kolajno?

Najpomembnejša je vsekakor vztrajnost. Če dovolj dolgo vztrajaš in veliko vlagaš, se nekoč mora nekje poznati. Mislim, da je zelo pomembno tudi, da imaš rad to, kar počneš in ti ni škoda časa, ki ga preživiš v telovadnici.

Pa se vrnimo še malo v preteklost. Kakšni so tvoji spomini na srednjo šolo?

V veliki večini samo najlepši. Imeli smo razrednika (g. Ivico Tomića), s katerim smo se odlično razumeli in s katerim se je dalo vse dogovoriti, tudi med nami ni prihajalo do kakršnih večjih, nepremostljivih nesporazumov. Še dolgo po prihodu v Ljubljano sem zelo pogrešala srednjo šolo, ker so odnosi na fakulteti veliko manj osebni, kot sem bila navajena s prejšnje šole. Ja, to so bila res lepa leta, tako da uživajte, dokler ste tam!

Kaj pa načrti za prihodnost?

Trenutno sem v četrtem letniku krajinske arhitekture, eden mojih glavnih ciljev pa je vsekakor čim prej doštudirati in diplomirati. Rada bi tudi videla malo sveta, preden se zaposlim. Še vedno si želim trenirati in sem bolj motivirana kot kdajkoli prej, upam pa tudi, da mi poškodbe tega ne bodo preprečevale.

Tudi mi ti želimo veliko uspehov v nadaljevanju tvoje športne in zasebne kariere!

Marko Pirc, T3.a

Dosedanji večji dosežki v članski kategoriji:

- 5. mesto na Svetovnem prvenstvu v Madridu (Španija) 2004,
- 5. meto na Evropskem prvenstvu v Wroclavu (Poljska) 2005,
- 4. mesto na olimpijskih igrah neolimpijskih športov (World Games) v Nemškem Duisburgu 2005,
- 7. mesto na Svetovnem prvenstvu v Rotterdamu 2007 (Nizozemska),
- 2. mesto na Evropskem prvenstvu v Torinu 2007 (Italija).

Eden izmed ta pridnih

Intervju z Danijelom Brulcem

Marsikdo je že velikokrat slišal, kako uspešne dijake premore Srednja elektro šola in tehniška gimnazija in kako le-ti skrbijo za vsesplošen dober ugled in pripomorejo k prepoznavnosti naše šole. Ti dijaki sodelujejo pri različnih projektih in se udeležujejo raznih tekmovanj, pa vseeno zaradi tega niso najljubši dijaki vseh profesorjev. O tem, kaj dijaka žene k dvigovanju ugleda šole, sem povprašala dijaka 4. letnika, programa elektrotehnik računalništva, Daniela Brulca.

Večina dijakov SEŠTG te pozna, velika večina morda spet ne, vendar pa so vsi že lahko videli, kaj vse si naredil za našo šolo.

Če ne drugače, me poznajo kot najbolj tečnega na forumu (smeh). Bilo je nekaj projektov, ki so bili bolj opazni. Tukaj mislim predvsem na r4a.sc-nm.si in projekt Evropa v šoli. Ja, skromen sem. V teh štirih letih sem sodeloval pri kar nekaj šolskih projektih. Sam sem pa najbolj ponosen na našo razredno spletno stran in seveda na dosežek pri projektu Evropa v šoli. Vse ostalo je bilo za popestritev prostega časa.

http://r4a.sc-nm.si

Sodeluješ pri različnih projektih, tudi tekmovanj iz znanj se udeležuješ. Od kod ti ideja za tako pester izbor dejavnosti?

Mislim, da to ni ideja. Tud sam sem bil v prvem letniku bolj pasiven in mi v bistvu ni padlo na pamet, da bi se vključil v kako šolsko aktivnost. Vse se je začelo šele v tretjem letniku, ko sem, s pomočjo prof. Ferbežarja, začel izdelovati spletne strani, oblikovati plakate in ko enkrat padeš v to, vidiš, da so te aktivnosti pravzaprav zanimive in dolgoročno zelo koristne. Tekmovanja iz znanja pa so bila bolj prisila. Ampak vse za ocene.

Mislim, da nisem edina, ki bi me zanimalo, kje najdeš čas, da narediš kaj neobveznega za šolo, hkrati pa ti še vedno uspeva dobivati ocene, ki ti jih marsikdo najbrž zavida?

Včasih še sam ne vem, kako mi je uspevalo. Sploh letos, ko sem poleg šolskih obveznosti sodeloval še pri projektu Evropa v šoli in pomagal pri organizaciji maturantskega plesa. Na koncu pa opaziš, da vse te aktivnosti lepo zapolnijo tvoj čas in se nato celo vprašaš: »Kaj bom počel pa sedaj, ko je tega konec?«. Sam si moraš porazdeliti čas karseda učinkovito in biti pripravljen žrtvovati petkovo popoldne za šolske aktivnosti. Pa nikar mi zavidati ocen. Ocene niso vse.

Kako pa na vse tvoje dodatno delo gledajo profesorji? A ti kdaj pogledajo skozi prste, če vedo, kaj vse delaš za šolo, ko ne guliš šolskih klopi?

Nekatere profesorje to ne zanima, spet drugi so glede tega zelo firbčni, vsi pa opazijo naše delo. Tega sem se še posebej zavedel naslednji dan po objavi razredne strani. Vsi sedanji in celo bivši profesorji so me ustavljali na hodniku ter se zahvaljevali (nekateri tudi godrnjali) glede njihovih opisov na strani. Ja, profesorji so bili kar uvidevni do mene. Kar nekaj ocen se je zvišalo na račun dodatnega dela za šolo. Predvsem pri tistih profesorjih, ki so imeli od mene kakšno korist. Lahko pa rečem, da se nikoli nisem izgovarjal, da ne moram opravljati obveznosti zaradi tega.

Glede na to, da si zelo vsestranski človek, me zanima, če se boš v življenju osredotočil le na eno stvar, ki te veseli?

Ja, na vseh straneh me je dosti. Zanima me vse, kar je dinamično in stvari, ki niso suhoparne, da je raznoliko delo, da ne počneš vsak dan isto, ampak da imaš vedno nove izzive. Že od malega me zanima nešteto stvari in upam, da se mi v prihodnosti ne bo potrebno osredotočiti le na eno. Vsekakor bi rad ostal v računalništvu, saj mi to trenutno predstavlja največje veselje. Bi pa se rad podučil o multimediji oziroma fotografiji in filmu.

Bil si že na nagradni ekskurziji za »ta pridne« dijake. Kakšno je tvoje mnenje o njej? Meniš, da ekskurzija marsikoga pripravi do kakšnega dodatnega dela?

Res sem bil. In to že trikrat (važič). O nagradni ekskurziji lahko govorim samo v superlativih. Super je, da šola spoštuje naše delo in da nas na koncu leta tudi pošteno nagradi za to. Se mi prav dopade, da se lahko pred kolegi iz drugih šol pohvalim o tej nagradi. Za druge ne morem reči, če jih pripravi do dodatnega dela. Vem pa, da je to motiviralo mene. To je bil moj cilj letos.

In kaj priporočaš bralcem Tegija?

Hehe. Če bi kopiral Drnovška, bi rekel: »Mejte se radi, pa darujte za Darfur,« resno pa, »udeležujte se čim več šolskih aktivnosti, dajte vse od sebe in iz tega potegnite maksimalno. Splačalo se vam bo.«

Laura Martinčič, T2.a

“Prijatelji lahko naredijo več kot vsi ostali”

Intervju s Tonijem Kočevarjem

V Novem mestu se vse bolj izpostavlja problem, kako preprečiti zasvojenost z drogo. Nekateri so mnenja, da so šole neučinkovite pri preventivi, drugi pa, da govorijo o tem celo premalo. Nekateri pa celo menijo, da v državi ne obstaja usklajena aktivnost preventive na področju drog. Zastrašujoč pa je podatek, da število odvisnikov v Novem mestu hitro raste. Leta 1999 so bili na metadonskem zdravljenju le trije odvisniki, lani je ta številka zrasla na 85 registriranih odvisnikov in letos jih je neuradno okoli sto. Na ta problem je treba odgovoriti učinkovito, in sicer s projekti in programi, ki nudijo pomoč. Javnost je očitno premalo obveščena in poučena o problemu, ki nas zadeva.
Zato sem se odločila, da bom malo več poizvedela o tem, kako bi lahko preprečili tako številčno zasvojenost v našem kraju ter o načinih in aktivnostih, ki delujejo v tej smeri. Odpravila sem se k članu skupine LAS (Lokalna akcijska skupina za preprečevanje zasvojenosti), ter ustanovitelju društva Srečanje, Toniju Kočevarju in z njim opravila, recimo da krajši pogovor.

Gospod Kočevar, koliko časa delujete v LAS-u in kaj je razlog za oblikovanje skupine?

V LAS-u delujem peto leto. Letos sem tudi prevzel vodenje skupine. Namen delovanja LAS-a je združevanje različnih strokovnjakov, ki potem usmerjajo ljudi s problemi. To so predsedniki raznih društev, socialni delavci,zdravstveni delavci,… LAS daje največ poudarka na preventivnem delovanju: Menimo, da kvaliteta življenja obvaruje posameznika pred zasvojenostjo, zato skupina LAS deluje na tem, da bi bilo čim več pomoči osebam, ki potrebujejo močnejšo oporo v življenju, preden postanejo odvisniki. Odvisnik ima več možnosti od zdravstvenih inštitucij do nevladnih organizacij, ki izvajajo določene preventivne programe, vendar včasih tudi to ni dovolj. Zgodi se, da nekaterim posameznikom ta pomoč »iz pisarne preprosto ni dovolj«. Lahko je tehnično in strokovno program dobro zastavljen, vendar se odvisnik strokovni osebi preprosto ne more odpreti, če ni iskrenega odnosa, ni zaupanja in ni pomoči. Svetovalec mora biti pravi človek ne le v strokovnem, temveč tudi v človeškem smislu.

Kateri razlogi so prednostno vplivali na oblikovanje skupine LAS?

Pobudo za oblikovanje lokalne akcijske skupine je pred leti spodbudila država. Na državnem nivoju je sprejeta resolucija o nacionalnem programu strategije na področju drog in ta je predvidela ustanavljanje lokalnih skupin za delovanje na področju zasvojenosti. Pobudo za skupine, ki bodo delovale v lokalnih skupnosti je dal Urad za droge, ki deluje v okviru Ministrstva za zdravje. Občine so na pobudo odgovorile z ustanavljanjem lokalnih akcijskih skupin različno hitro in z različnimi rešitvami. Občine so morale oblikovati strategijo dela skupine, povabiti ljudi, ki so pripravljeni delati na tem področju, oblikovati načrte dela in predvideti aktivnosti in sredstva za delovanje. Iniciativo smo sprejeli in danes je skupina v veliki meri samoiniciativna, živi in deluje toliko intenzivno, koliko se trudimo njeni člani.

Kako pridobivate člane skupine LAS? Kako se ljudje v njo vključujejo?

Skupina je zelo neformalna, je živa in nima stalnega članstva. Člani preprosto izrazijo željo, da to delajo. Sproti sprejemamo in zgubljamo člane. Odhajajo tisti, ki so manj dejavni in ostajajo tisti, ki so intuzijasti. Našo skupino vidim kot živo telo, konec leta se reorganiziramo, pregledamo naše delo, aktivnosti in tisti, ki so nekako zaspali in niso več aktivni, se sami izločijo. Naše člane vsako leto potrdi naše občinska uprava, to je formalni vidik, neformalno pa iščemo ljudi, ki znajo delati timsko, ki imajo občutek, da bi radi pomagali, ki imajo ideje, ki imajo energijo in posluh za problem odvisnosti. To je naše nenapisano pravilo, s katerim vključujemo naše člane. Mi si ne želimo zgolj številke članom, želimo si tistih, ki skupaj z nami lahko kaj prispevajo pri reševanju problemov.

Na kakšen način delujete z nekom, ki se k vam obrne po pomoč zaradi težav z drogo?

Po eni strani delujemo posredno tako, da iniciramo različne programe in projekte, s katerimi na primer spodbujamo šole, da okviru svojih dejavnosti izvajajo čim več kvalitetnih preventivnih aktivnosti. Smo pobudniki srečanj, delavnice, pogovorov o temah, ki zadevajo droge in zasvojenost. Delujem tudi na popolnoma konkretnem nivoju pomoči tako, da nekoga sprejmem v pisarno, se z njim pogovorim, se srečam tudi s starši, jim pomagam, da se o teh stvareh pogovarjajo, da iščejo vzroke, jim svetujem, kaj lahko naredijo, na koga naj se obrnejo po pomoč. Tako je naše delovanje posredno in neposredno.
Sem zagovornik osebnega stika, ker spoznaš osebo, dobiš več informacij o osebi, pogledaš problem večplastno, ker ko je nekomu težko, to navadno niso problemi, ki bi bili enostavno vidni

na površju. Mislim, da imam to prednost, da take osebe razumem, da jim znam pomagati, se jim približam. Moje življenjske izkušnje na tem področju so v osebnih stikih z odvisniki velika prednost. Mislim, da odvisniki v stiku z mano začutijo, da jih razumem, zato vidijo v meni neko upanje in se zaželijo izkopati iz situacije, v kateri so se znašli. Ta pot z brezna odvisnosti ni lahka, zato potrebujejo veliko pomoči ob tem.

Toni, pred leti ste ustanovili društvo Srečanje. Mi lahko kaj več poveste o vaših aktivnostih? V kateri točki se LAS povezuje z društvom?

LAS ni izvajalec programa, društvo Srečanje pa je. Društvo Srečanje sem ustanovil z enim fantom kot skupino za samopomoč odvisnikom in pomoč staršem odvisnikov. Dobivamo se ob ponedeljkih popoldan na razgovorih z odvisniki. LAS pogosto usmerja ljudi in jim svetuje vključitev v Društvo srečanje. Kako se sploh človek obrne na nas? Največ se obrnejo na nas sami. Pojavljamo v medijih, v poročilu Mestne občine Novo mesto in tako ljudje vidijo, da LAS deluje. Na svoji telefonski številki, ki je objavljamo, sem dosegljiv za vse, ki me potrebujejo.
Funkcija LAS-a ni, da izvaja program, temveč je usmerjanje ljudi v tiste programe, ki bi jim v nekem trenutku glede na specifike in potrebe najbolje pomagali.
Največ pa mislim, da se odvisniki informirajo sami. Če mi delamo dobro, se to sliši. Predvidevam, da tisti, ki so zadovoljni, rečejo drugim: »Ej, zadnjič sem bil pri tistemu Toniju,..« Ena mama pove drugi mami,… Včasih starši odvisnikov odprejo veliko vrat, preden pridejo na mesto, kjer se pomoč zares začne.

Kaj so po vaši oceni najpogostejši razlogi, da se ljudje zatekajo k drogam, alkoholu ..?

Hmmm, razlogi… Statistika pravi, da se vse začne zaradi radovednosti. Ko odraščaš, iščeš neko potrditev, iščeš sebe, eksperimentiraš s stvarmi, ki so prepovedane. To je ena oblika upora proti vsem, kar so ti privzgojili, proti svetovnem nazoru in pogledu tvojih staršev, to je upor proti starejši generaciji. Na ta način iščeš mogoče potrditev, zadovoljuješ neko potrebo, da bi bil drugačen od ostalih, da bi bil kontra vsem. Potencialni odvisnik na žalost izbere napačno pot odraščanja in trganja vezi s starejšo generacijo. Izbor odvisnika je samouničenje in ne odraščanje v zrelo osebo. Najbrž gre za neke potrebe, ki jih ne znamo potešiti, jih ne uspemo uskladiti z drugimi. Seveda je droga tukaj umetni pripomoček, da se počutim samozavestno, močno. Če si negotove narave, če imaš težavo s sprejetostjo, se ti zdi droga izhod. V glavi, s katero kraljuje droga, se vse zdi mogoče, se čuti sprejeto. Odmik v drogo je odmik v iluzijo, da ti stvari, ki si jih želel, uspevajo. V bistvu začutiš, da si še bolj nepotešen in da si še bolj prazen.

Poleg tega je med razlogi za zasvojenost še prisoten frajerizem, postavljanje pred vrstniki, potreba, da demonstriraš, da si upaš nekaj, kar je prepovedano, da si bolj pogumen kot drugi. Je pa droga tudi del trenda. Ko mladi gredo na neko zabavoparti, se jim to, da vzamejo ekstazi, ne zdi nič nenavadnega. Prevladuje mnenje, da od tega ne boš postal odvisen. Enako je s kajenjem trave. Marsikomu se zdi kajenje trave nedolžna zadeva, saj jih veliko kadi, zakaj ne bi še jaz. Ker danes kadi veliko večje število mladih kot pred leti, se dobi občutek, da je to v tem času veliko bolj sprejemljivo in da ni tako nevarno.
Mislim, da se moramo zavedati, da trava zgolj ustvari iluzijo, da prideš do nekih stvari na lažji način. V bistvu je to prevara. Ni lažjega načina. Veliko bolje je premagati negotovost v sebi, se zabavati z notranjo energijo, ki jo imaš v sebi, se opogumiti in pristopiti dekletu, ki ti je všeč, jo osvojiti s tem, kar v resnici si. Kje je prevara? Prevara je v tem, da nekdo, ki meni, da bo ekstazi vse naredil namesto njega, da bo bolj uspešen, sproščen, zabaven, zanimiv, odprt. Droga odpira lažje poti. V bistvu to velja le za kratek čas. Veliko je teh nepotešenih potreb, še posebej v obdobju, ko odraščaš. Mislim, da je zasvojenost zelo kompleksen pojav in je vzrokov ali razlogov za to, zakaj nekdo posega po drogi, zelo veliko.

Ko se že zgodi, da nekdo poseže po drogah, so verjetno svojci najbrž prvi, ki želijo stvari urediti. Kaj lahko naredijo? Kaj bi jim svetovali?

Marsikaj lahko naredijo, pa vendar včasih skoraj nič. Eni pravijo, da je potrebno postaviti meje. Menijo, da so to mladostniki, ki so razvajeni, nimajo nobenih meja, nihče jim ne postavlja zahtev in od njih se ne pričakuje nobenih naporov. Pogosto so to mladostniki, ki imajo vse , kar potrebujejo in kar želijo. Zato nimajo nobenih potreb, da se za kar koli potrudijo, se dolgočasijo. Ko zapadejo v brezdelje v monotonijo, potrebujejo neke dogodke, nekaj, kar jih strese, jih razburi, jih poživi. Ko postane življenje

“Statistika pravi, da se vse začne zaradi radovednosti.”

tako nezahtevno, da nekdo pomiga s prstom in dobi vse, kar si želi, ne da bi za to prosil, se ga poloti praznina in nesmisel. To je eden vidik.

tivnosti. Ne vem, morda sta kdaj oče pa sin skupaj hodila na ribolov. Povabiti sina na ribolov, da ponovno počneta stvari, ki sta jih nekoč počela, ko sta še bila na

ko se govori o marihuani je potrebno povedati vse, ne le negativno in pri tem pozitivno zamolčati, ker potem dijaki vidijo, da se lažemo in ne govorimo

“Ko prehodiš neko težko pot, se zaveš, da je del poti tudi napor in si ponosen nase, ker si zmogel.”

V tem primeru je postavljanje meja in realnih zahtev tisto, kar lahko naredijo starši zato, da svojega otroka postavijo v realno življenje, v katerem se je za vse potrebno potruditi. Starši, ki želijo svojim otrokom dobro in to počnejo tako, da jim pri vsem pomagajo, v bistvu naredijo iz njih invalide. Človek se mora potruditi za stvari, ki jih želi imeti. Normalni napori spadajo v del življenja, zaradi česa se počutimo dobro in zadovoljno. Cilj, ki ga mlad človek doseže, je kot neka nagradica, kot jagoda na vrhu sadne kupe. Narediti sadno kupo pa je pot, je trud in je lepo, da ljudje v nekaj vložijo svoj trud. Na koncu sledi zadovoljstvo. Ko prehodiš neko težko pot, se zaveš, da je del poti tudi napor in si ponosen nase, ker si ga zmogel. Starši, ki ta napor prevzamejo nase, naredijo napako.

Drugi pa so tisti starši, ki hočejo »ukalupiti« otroka v svoje predstave o tem, kako naj bi ta otrok živel, v kakšno šolo naj bi hodil, kako naj bi se oblačil, kako razmišljal. Ko si zelo majhen in še nimaš podobe o sebi, to sprejemaš. Podoba, ki so ti jo starši postavili, ti morda v nekem obdobju pomaga, da odraščaš. Ko nekoliko odrasteš, začneš iskati svojo podobo in potrditev slike, ki so ti jo starši ustvarili. Če način odraščanja ne sovpada s pričakovanji avtoritativnih staršev, le-ti začnejo s pridiganjem in pritiski. Tako nastane velik razkol. Otrok ostane na enem bregu reke, starši na drugem. Reka postaja vse večja in razlike vse bolj nepremagljive.

Obstaja izhod iz te situacije?

Da pridejo drug k drugemu, potrebujejo most. Meni se zdi prav ta most pomemben. Začetek gradnje tega mostu je vzpostavitev novega stika. Da bi bilo to uspešno, moramo pogosto nekoliko nazaj v otroštvo. Potrebno je poiskati skupne točke, skupna druženja, ak-

isti obali. Potrebno je najti spet neke stvari, ki jih oboji radi delajo. Takrat več ne moraliziraš. Povedano je bilo veliko. Ljudje potrebujemo starše, saj je to ena določena varnost, ki jo potrebujemo, zato ne bo nemogoče najti nekaj skupnih stvari, ki jih ljudje lahko skupaj počnejo. Navadno je ta začetek hkrati začetek opuščanja samouničevalskih dejanj zasvojenca. Posledic nerazumevanja s starši je še več: poznamo tudi bulimijo, anoreksijo, rezanje kože z žiletko, jemanje drog...

Kaj pa lahko naredi šola, če spozna ali prepozna zasvojenost pri svojem učencu oziroma dijaku?

Šola lahko naredi dosti manj kot družina. Prelagati odgovornost na šolo je absurd, je izgovor in iskanje grešnega kozla. Meni se včasih zdi, da šola naredi veliko. Na šolah imamo veliko različnih projektov za mlade, ki jih včasih ni bilo. Šola mora opremiti mlade ljudi z objektivnim znanjem, kaj droge so, kakšne nevarnosti predstavljajo in pri tem ne moralizirati in ne pretiravati. Na primer

resnico. Ne razlagati o drogah z nekimi grozečimi poudarki. Ko to slišijo, učenci in dijaki postanejo nezaupljivi, da se jim je kaj prikrilo. Če ti učitelj govori vse slabo, mu več ne verjameš. Potrebno je, upoštevajoč širši vzgojni koncept šole, prenašati objektivne in realne slike o drogah in vseh oblikah zasvojenosti. Vsekakor je naloga šole, da gradi kakovostne medvrstniške odnose. Šola ne sme poudarjati samo znanja, mora poskrbeti za dobre medsebojne odnose, graditi vzdušje spoštovanja in odpravljati nasilje. Tu jaz vidim največjo nalogo šole. Enako se mi zdi pomembno postavljanje meja znotraj šolskih pravil. Ne moreš se vesti tako, da prizadeneš drugih, moraš pa vedeti, da meje obstajajo in da kot take držijo.

Omenili ste nasilje v šolah in spoštovanje pravil. Je s temi pravili enako kot s pravili v družini?

Zelo podobno. Če se na primer dva v šoli tepeta in se za to nihče ne zmeni, nihče ničesar ne ukrene, pomeni, da šola ne deluje vzgojno. To je zelena luč za nasilneža. To je znak, da naslednjič to ponovno lahko počne. Ne, meje morajo obstajati.

Pravila je potrebno spoštovati. Danes pravijo, da učenci ne spoštujejo učiteljev. Ko sem jih nekaj vprašal, zakaj je temu tako, so mi odgovorili, da učitelji grozijo, grožnje pa ne uresničijo. Najbolj pa so prizadeti tisti, ki so od učitelja in šole pričakovali pomoč in zaščito, pa tega niso dobili.

Starši pogosto zadnji izvejo, da imajo njihovi otroci probleme z drogo. Morda zato, ker to uspešno prikrivajo, ali zato, ker si je to težko priznati. Pogosto mi prej vidimo, da se nekaj dogaja z našimi sošolci, s prijatelji. Kaj lahko naredijo sošolci in prijatelji, če to opazijo?

Več kot starši in učitelji. Staršem se mladi ljudje upirajo. Upirajo se tudi šoli. Ta upor potrebuješ zato, da odrasteš. Prijatelja pa upoštevaš, njemu se ne upiraš. Dobrega prijatelja upoštevaš in ko ti on enkrat vrže resnico v obraz, se lahko nad tem zamisliš. Dober prijatelj mora povedati resnico. Zasvojenca to seveda zaboli in se odmakne od stare družbe in išče tiste, ki so mu podobni, ki živijo enako kot on. S temi ljudmi se je lažje družiti, ker počnejo iste stvari, zasvojenca ne obtožujejo, ga ne kritizirajo in mu je za nekaj časa dobro. Res pa je, da se več ne brigamo za druge, da »nimamo več časa« za težave drugih. To je malo žalostno.

je čas za prvi korak. Navadno se naberejo neke zunanje posledice. Življenje zaradi zasvojenosti postane prazno in v tej točki zasvojenci začutijo željo po nekem drugem… Droga se mora najprej sčistiti. Ko se prebrodi abstinenčna kriza, se soočiš z dejstvom, da je nastopila psihološka kriza, ki je večji problem. Nekdo, ki je prepričan, da je glavni problem telesna kriza, je po tem, ko je prebrodil, hitro razočaran, ker glavna kriza šele prihaja. Telesna kriza traja 3 tedne, osebnostna pa lahko 3 leta. Osebnostna kriza zahteva delo na sebi.
Je pa prvi korak, o katerem si me vprašala ,spoznanje, da si zasvojen, da tako ne gre več in da želiš spremeniti svoje življenje. To pomaga, da si sam želiš nehati. Včasih je prisotna želja, volje pa ni. V tem primeru zasvojencu pomaga pogovor z nekom, ki te faze in težave pozna, ki jih razume. Včasih je zadosti, da samo posluša. V življenju zasvojenca se mora

učilnici dolgočasili. To so predavanja, ki so sama sebi namenjena.
V LAS-u se trudimo predstaviti kvalitetne preventivne programe in jih tudi včasih izpeljati z izvajalci. Drugo je podpora osebam, ki morda niso več v šolah. LAS je v mesecu maju imel kar nekaj preventivnih programov, ki smo jih imenovali Sobivanje z odvisnostjo. Želeli smo dati jasno sporočilo, da se je potrebno naučiti živeti v tem prostoru in na pravi način reagirati. Znotraj teh dejavnosti smo imeli predstavitve preventivnih programov za šolske svetovalne službe. Imeli smo predavanja za socialne delavce na temo delo in uživalci drog. Za širšo javnost smo predvajali film Slepilo. Na Vašem kanalu smo spregovorili o tem, kako se zabavamo, če nismo zadeti. Programov je veliko in bo potrebno sistematično delati na tem tudi v prihodnje.

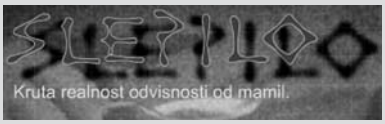

“Telesna kriza traja 3 tedne, osebnostna pa lahko 3 leta.”

Glej, dva se tepeta in večina ljudi gre mimo, ker se jih to ne tiče. Na stranišču nekdo pade, ker se je nakadil trave ali se je napil. Ostali se zberejo okrog njega in se zabavajo, gledajo in ničesar ne ukrenejo. Na žalost živimo vsak zase. Tako se oddaljujemo od drugih, postajamo neobčutljivi za svet okrog nas. Sami zase ne moremo doživeti prijetne stvari, ki jih lahko najlepše doživimo v medsebojnih odnosih. Na ta način tudi tisti, ki tako živijo, živijo prazno življenje.

Kaj je prvi korak, ki ga mora narediti nekdo, ki se želi iztrgati iz krempljev odvisnosti?

Prvi korak je, da se v njem pojavi hrepenenje po tem, da začne svoje potrebe, ki jih je prej zadovoljeval s heroinom ali kakšno drugo drogo, zadovoljevati drugače. Takrat, ko zasvojencu droga uniči življenje in se tega začne zavedati, zares zgoditi dosti hudega, da najde voljo, da spremeni svoj slog in obrne hrbet drogi.

Da zaključiva z nečim bolj optimističnim. Da do zasvojenosti ne pride, so najbrž najbolj učinkoviti preventivni programi. Lahko mi poveste, kateri preventivni programi obstajajo v naši občini?

V šolah obstajajo številni preventivni programi v obliki delavnic, predavanj. Zdravstveni delavci, psihologi, socialni delavci prihajajo na šole s svojimi programi, predavanji, okroglimi mizami. Preventiva je na šolah precej prisotna. No, moram priznati, da je odvisno od šole. Ene šole dajejo precejšen poudarek na preventivo, druge manj. Menim, da se preventiva zelo dobro obnese. Morajo pa šole dobro razmisliti, koga vabijo za te dejavnosti. Nima smisla poklicati nekoga, ki bo dve uri govoril, da se bodo vsi v

Gospod Kočevar hvala za pogovor in čas, ki ste mi ga namenili. Upam, da bo tudi ta najin razgovor pripomogel k večjemu razumevanju problema z drogami. Želim vam veliko uspeha v vaših preventivnih programih in uspeha pri konkretnem delu s tistimi, ki se k vam obrnejo po pomoč.

Nina Grom, T2.a

Kralj Mugella

Valentino Rossi

Valentino Rossi se je rodil 16. februarja leta 1979 v Urbinu v Italiji. Forza Vale, kot mu pravijo njegovi navijači iz Italije, je bil že sedemkrat svetovni prvak (1997,99,2000-05). »The doctor«, kot mu tudi pravijo, je sedmi najbolj plačani športnik na svetu.

Italijan Valentino Rossi (Yamaha) je na šesti letošnji preizkušnji svetovnega motociklističnega prvenstva zmagal v Mugellu pred domačo publiko. V elitnem razredu Moto GP je slavil pred Špancem Danielom Pedroso (Honda) in Brazilcem Alexom Barrosom (Ducati).

Valentino Rossi ostaja vladar italijanskega prizorišča v Mugellu. Na domačem dvorišču je dosegel že šesto zmago zapored, pa čeprav s tretjim mestom kvalifikacij in s slabim startom ni bilo videti, da bo tokrat blizu vrha.

Z najboljšega štartnega mesta se je podal vodilni v skupnem seštevku Casey Stoner, ki je na štartu potegnil najbolje. Kmalu ga je dohitel sotekmovalec iz Ducatijeve tovarniške ekipe Loris Capirossi. Po nekaj krogih je bilo videti, da bosta dirkača Ducatija pobegnila naprej, a ni bilo tako. Rossi je med tem že padel daleč nazaj na osmo mesto. A po tretjini dirke so se stvari začele počasi spreminjati, saj je Rossi ujel pravi ritem in se privozil tik pod vrh. Capirossi je za trenutek celo prehitel vodilnega Stonerja, nato pa je oba prehitel Hondin voznik Pedrosa.

Slavje »nerossijevcev« je trajalo le do devetega kroga, takrat je The Doctor prehitel Španca in ni vodstva do konca dirke več izpustil. Hondin voznik je sicer še imel željo, da bi iztržil kaj več kot le drugo mesto, a se je Forza Vale dobro ubranil njegovih napadov, nato pa je vozil dirko zase. Njegova druga letošnja zmaga ni bila ogrožena. S častnim krogom in njegovimi navijači, ki so v roki držali rumene napise z številko 46, je le dokazal, da je Mugello njegov teren.

"Start je bil slab, toda ko so se gume ogrele, so stvari stekle. Neverjetno veliko mi pomeni zmaga v Mugellu, saj so navijači res fantastični," je bil uspeha vesel Rossi.

S četrtim mestom se je mogel zadovoljiti vodilni v skupnem seštevku Casey Stoner, ki se mu je sedaj prednost pred Valentinom Rossijem zmanjšala le na pičlih devet točk.

Danijel Zupan, R1.b in
Matej Vide, R1.c

Temno nebo

Svetlobno onesnaževanje

Dandanes biti bombardiran z informacijami ni nič posebnega. Nedavni »baby boom« o svetlobnem onesnaževanju je na marsikoga naredil močan vtis, priznam, tudi name. Novice iz sveta medijev so me tako šokirale, da sem se odločil spisati kratek povzetek za vse bralce Tegija.

Svetlobno onesnaževanje je primer onesnaževanja, ko nočne svetilke oddajajo svetlobo v zrak namesto v tla, kjer je potrebno. Naša ljuba dežela je postala druga najbolj osvetljena in onesnažena država v evropski uniji, takoj za Belgijo. Nad Ljubljano in Slovenijo pa vsako leto »izpuhti« v zrak za deset milijonov evrov električne energije. Največje razsipavanje s svetlobo se kaže v javni razsvetljavi. Lep primer svetlobnega onesnaževanja v Novem mestu je šmihelski most (zraven železniškega, pri X nakupovalnem centru), kateri se ob nočnih sprehodih po mestu zaradi njegove razsvetljave prav blešči. Menim, da bi morala Mestna občina Novo mesto nekaj ukreniti v zvezi s tem. Ne ravno zdaj, ampak vsaj takrat, ko bodo menjali svetilke. Podobno sta že storili dve slovenski mesti, in sicer Velenje ter Celje in po njih bi se morala zgledovati tudi ostala mesta po Sloveniji.

Na račun svetlobnega onesnaževanja pa je globalno potekala akcija »ugasnite luči«. Akcija se je s pomočjo spleta izjemno hitro razširila in 1. februarja smo nekateri z ugasnitvijo električnih naprav v stanovanju Zemlji privoščili kratek 5 minutni počitek.

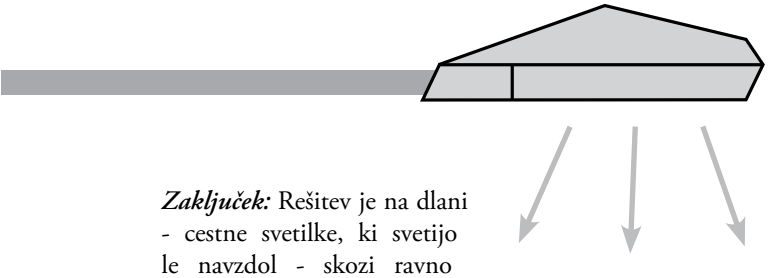

Črni Vrh, Slovenija

Otok Cres, Hrvaška

Na sledečih slikah vidite prikazano razliko v krajih, kjer je veliko in kjer malo svetlobnega onesnaženja. Če pogledate zgornjo sliko, vidite, da se zvezd skorajda ne vidi, medtem ko na spodnji skoraj pravljično žarijo.

p.s.: Obe sliki sta bili posneti z identično opremo in časom osvetlitve.

Zaključek: Rešitev je na dlani - cestne svetilke, ki svetijo le navzdol - skozi ravno steklo (spodaj) in ne skozi okrogle plastično "bunke", ki sevajo v vse smeri, še najmanj pa na tla, kjer je to res potrebno. S pravilnimi cestnimi svetilkami bi prihranili ogromno električne enegrije, napačne pa slepijo udeležence v prometu in vsi smo že kar malo pozabili, da se nad nami bohoti zvezdno nebo s številnimi prečudovitimi ozvezdji.
Sam upam, da je v vas ta članek vzbudil vsaj majhno zanimanje in zaskrbljenost nad našo lepo deželo ter da boste tudi sami prispevali k ohranjanju le-te.

Janez Mikec, T3.a

Zvezdno nebo je tudi najlepša kulisa za zaljubljene!

Blogi

Spletni dnevniki

Zgodovina bloganja

10. junij 2007 | kategorija: zanimivosti

Blogi oz. spletni dnevniki so v zadnjih letih prinesli svobodo izražanja slehernemu uporabniku interneta. Zadnje čase se vse več piše in govori o blogih tudi v tradicionalnih medijih. Jonas Žnidaršič je za zasluge pri popularizaciji spletnih dnevnikov prejel celo nagrado za posebne dosežke. Da bloganje ni več domena za internetne odvisnike, dokazuje tudi nedavni kongres blogarjev, kjer se niso zbrali samo računalniški »geeki«, ampak tudi novinarji, politiki, ekonomisti in pravniki.

Blog = osebni dnevnik + kolumna

Izraz »web log« je prvi skoval Jorn Barger, med uporabniki pa se je bolj prijela okrajšava blog. Zanimivo je tudi, da se je izoblikoval glagol bloganje, pisci takih prispevkov pa se imenujemo kar blogerji. Vpisi so razporejeni kronološko, z zadnjim vpisom na prvem mestu. Malo zmotno bi bilo, da bi rekli, da so blogi osebni dnevniki na spletu, saj je možnosti, kaj bomo na blogu napisali, ogromno. Blog prispevek mora vključiti avtorja v temo, o kateri piše, pa naj bo to njegova izkušnja ali osebno mnenje. Tehnično gledano blog ni nič novega, svoja mnenja smo lahko pred blogi podajali na spletnih forumih na primer. Razlika je predvsem v vsebini ter komuniciranju z bralci. Uporabniki na forumu so enakovredni med samo in vsi skupaj tvorijo vsebino s popravljanjem in dopolnjevanjem drug drugega, podobno kot bi se pogovarjali. Pri blogu je avtor prispevka v nadrejenem položaju, ostali obiskovalci so zgolj komentatorji in ni nujno, da vplivajo na vsebino celotnega prispevka. Blog lahko tako primerjamo s članki novinarjev in strokovnjakov v tiskanih medijih, z razliko, da internet sprejme prispevke vsakogar.

Piše lahko vsak in (skoraj) karkoli

Blog lahko piše vsak uporabnik interneta. Prav tako ima ta vsak tudi prosto izbiro pri odločitvi, o čem bo pisal, in njegov prispevek bo viden vsem uporabnikom interneta. Postavitev bloga je izredno enostavna, kar je krivo, da imamo v Sloveniji že več kot deset tisoč blogov. Večina ljudi odpira bloge, ker misli, da ga mora imeti – ker ga imajo njegovi znanci. Taki blogi ponavadi postanejo sami sebi namen. Blog mora vsebovati vsebino, ki je zanimiva za bralce. Razen če niste Paris Hilton (Paris, kje si dobila Tegi?!), ne bo nikogar zanimalo samo to, kako ste preživeli dan. Poleg tega, da poskrbite, da je vaš blog ažuren, blog z objavo trikrat na leto ne bo pretirano obiskan. Seveda pa se pojavi vprašanje, ali lahko res na blog napišemo karkoli hočemo? Odgovor je na srečo ne. Tako kot se v pogovoru včasih ugriznemo v jezik, da ne bi koga užalili, je tudi pri pisanju prispevka včasih bolje, da ugriznemo v tipkovnico ali miško … ali včasih celo pregrizemo telefonski kabel. Po novih zakonih za izjavo na internetu odgovarja avtor, torej bloger. Seveda veljajo na internetu tudi avtorske pravice, zato pri objavi drugega dela napišite, kdo je avtor ter njegovo spletno stran. Seveda bi morali res pretiravati s kršitvijo, da bi zadeva prišla do sodišča, a vseeno pamet v roke, ko začnete pisati blog.

Nekaj slovenskih brezplačnih ponudnikov blogov:
Siol - blog.siol.net
eDnevnik - ednevnik.si
Večer - vecer.com/blog

Dva zelo znana ter kvalitetna tuja ponudnika:
Wordpress - wordpress.com
Blogger – blogger.com
Blog - blog.com

Omembe vredni blogi:
jonas.blog.siol.net – Jonas Žnidaršič, pionir bloganja
blog.zturk.com – Žiga Turk, prvi politik-bloger pri nas
vrhunski-dosezek.com – blog prof. Janeza Pence

Do bloga tudi manj izkušeni uporabniki interneta

Največ blogov je urejanih preko sistemov (CMS-ji), ki nam omogočajo, da postavimo vsebino na splet kar se da hitro in neboleče. Najbolj znana sta gotovo Wordpress (www.wordpress.org) ter Movable Type (www.movabletype.org). Oba si lahko brezplačno prenesete iz spletnih strani. Potrebujete le še strežnik, ki ima podporo PHP-ja, ter domeno. Funkcionalnost ter izgled bloga je mogoče spreminjati po želji. Na uradnih straneh sistemov so zbrani dodatki ter vnaprej izdelani dizjani, ki jih lahko uporabite. Če niste ravno napredni uporabnik interneta in vam prej našteti izrazi niso povsem jasni, pa lahko izberete precej bolj enostaven način, kako priti do svojega bloga. Na srečo je na internetu veliko slovenskih in tujih strani, ki brezplačno ponujajo gostovanje bloga kar na njihovih strežnikih. Tako lahko do svojega bloga pridete z nekaj kliki. Posebej za namene tega članka sem pregledal in se registriral na nekaj takih straneh.

Ponudniki gostovanja blogov

Najbolj znana je zagotovo wordpress.com, ki uporablja Wordpress-ov sistem. Sicer nimamo na voljo vseh Wordpress-ovih dodatkov, pa je vseeno povsem zadovoljiva storitev. Edino, kar me moti, je to, da ni podpore za slovenski jezik in tako so na strani z vsebino v slovenščini angleške oznake (links, pages…). Storitev je seveda brezplačna in nam ne vsiljuje oglaševanja, le url bo izgledal nekako tako: ime-bloga.wordpress.com.

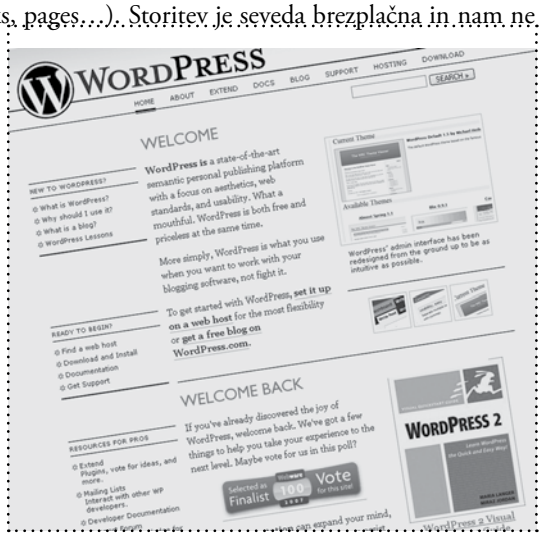

Google je malo bolj prijazen za Slovensko govoreče obiskovalce. Na strani blogger.com imamo lahko blog, ki je v slovenščini, le administracija, ki pa obiskovalcem ni vidna, je še vedno v angleščini. Žal je njihova storitev precej bolj skromna, recimo ne podpira niti kategorij za vpise, velik plus pa je v tem, da nam nudi možnost, da uporabimo svojo domeno. Tudi tukaj ne bomo deležni nadležnih reklamnih sličic.

Med slovenski trenutno najbolj izstopa Siol blog (blog.siol.net), saj je na svoje bloge spravil znane obraze s televizije, kulture in športa, ki delajo tej storitvi dobro reklamo. Blog je tukaj skoraj v celoti preveden, le v administraciji obstajajo nekateri deli neprevedeni. Omeniti velja, da uporabljajo Wordpress-ov pogon in imajo omogočenih kar nekaj dodatkov in na razpolago precej več tem kot ostali. Popolno … , ampak na bloge je Siol postavil reklame. To me še ne bi tako zmotilo, če ne bi vedel, da so za svojo storitev uporabili brezplačen sistem. Dodaten minus je tudi domena, ki je predolga: ime-bloga.blog.siol.net.

Če že začnete pisati blog, to začnite pri priznanem ponudniku, ki ima že veliko uporabnikov. Mogoče boste v nekaj letih vpisali kar nekaj spominov na blogu in bi bilo škoda, da se vse to izgubi samo za to, ker storitev ni več prinašala dobička ponudniku.

Od dolgočasnih domačih strani do zanimivih blogov

Blogi so najboljši način, kako se lahko predstavimo na spletu do sedaj. Spomnim se, da je bila pred leti med mladimi ustvarjalci spletnih strani želja po svoji spletni strani. Problem je nastal, da nismo vedeli, kaj bi sploh bila vsebina in takrat je nastalo ogromno strani z vici, verzi in slikami domačih ljubljencev. Danes lahko postavimo blog in vanj dnevno vpisujemo, kaj se nam je zgodilo v šoli, pokritiziramo sistem in objavimo še kakšen video iz Youtuba, ki nam je bil všeč. In očitno smo postali ljudje čedalje bolj radovedni o tem, kaj drugi delajo in mislijo, samo poglejte odzive na resničnostne šove. Predstavljate si, da eni služijo kruh s tem, da vsak dan napišejo, kaj se jim je zgodilo.

23 komentarjev | avtor: Iztok Smolič, T4.c

CC Avtor bloga: Iztok Smolič (iztok.smolic@gmail.com), T4.c

Čudežni deček

John von Neumann

John von Neumman se je rodil kot János Neumman očetu Miksi in mami Margarit v Budimpešti leta 1903. Že kot otrok je kazal veliko zanimanje za matematiko. Pri šestih se je pogovarjal v klasični grščini in na pamet računal z osemmestnimi števili.

Šolanje

Leta 1911 se vpiše na luteran sko gimnazijo. V gimnaziji učitelj matematike kmalu opazi njegove velike sposobnosti.
Leta 1913 očetu podelijo častni naziv in Neumann János postane János von Neumann.
Pri 23. letih (leta 1926) je doktoriral iz matematike na univerzi v Budimpešti. Hkrati s študijem matematike diplomira še iz kemije na ETH v Zurrichu, v Švici.
Bil je edini študent, ki se ga je profesor »bal«, ker mu je po predavanjih nosil rešitve za probleme, ki jih je profesor razložil kot nerešljive.

Objave in zaposlitev

Leta 1922 objavi prvi članek v sodelovanju z Univerzo v Budimpešti. Do leta 1928 je objavil 10 pomembnih znanstvenih člankov. Matematična srenja ga označi za matematičnega genija.
Med letoma 1926 in 1930 je delal kot privatni docent na Univerzi v Berlinu.
Leta 1930 sprejme povabilo iz Princetona in postane eden izmed prvih šestih profesorjev na tej ameriški univerzi.

Delo

Teorija igre je znanost o strategiji. Poizkuša določiti matematične in logične akcije, ki bi jih morali storiti igralci, da bi si zagotovili najboljši položaj v širokem spektru iger. Teorijo iger lahko uporabimo na vseh področjih: otroški igri, šahu, tenisu ali pa v ekonomiji in pri prevzemu podjetji. Vse igre imajo isto lastnost: Uspeh vsakega udeleženca je odvisen od akcij vseh ostalih udeležencev. Tako tudi zmaga enega pomeni poraz ostalih.

Računalništvo

Leta 1936 A. Turing objavi članek, v katerem predstavi idejo o stroju, ki lahko izračuna katerikoli matematično rešljiv problem. Zelo verjetno je, da je von Neumman prebral njegovo delo in uporabil dognanja pri gradnji svojega (Neumannovega) modela. Von Neumman napiše članek, v katerem je prvič omenjena centralno procesna enota in glavni pomnilnik. V njegovem modelu niso ukazi več ločeni od podatkov, ampak so shranjeni skupaj v isti obliki.

Po von Neummanovem navodilih se začnejo leta 1945 dela na razvoju novega računalnika. EDVAC je (Electronic Discrete Variable Computer) bil dokončan leta 1951 in je prvi računalnik s shranjenim programom. Danes so na von Neummanovem modelu zgrajeni vsi računalniki.

Kvantna mehanika

Leta 1939 A. Einstein v pismu posvari predsednika ZDA, da utegne nacistična Nemčija zgraditi bombo, ki bo veliko močnejša kot vsa dotedanja orožja. Amerika se je na grožnjo odzvala s projektom Manhattan, ki je projekt izdelave prve atomske bombe. V njem je sodelovalo več vodilnih ameriških znanstvenikov, tudi John von Neumman, ki je izdelal rešitev za detonacijo bombe. Kasneje von Neumman sodeluje pri pridobivanju jedrske energije in izdelavi vodikove bombe.

Von Neumman je leta 1957 zbolel in umrl za kostnim rakom, kar je verjetno posledica izpostavljenosti radioaktivnosti, ko je opazoval testiranje atomskih bomb na Pacifiku in pri poznejšem delu na atomskem orožju v Los Amosu v New Mexicu.
Kljub prezgodnji smrti je v zgodovini pustil več sledi. Sodobne ekonomije si ne bi bilo moč predstavljati brez teorije iger, računalniki delujejo po njegovem modelu in ni čudno, da ga je The Financial Times izbral za svojega človeka 20. stoletja.

Bruno Ribarič, R1.c

Baza 20

Zgodovinski in kulturni spomenik v Kočevskem Rogu. Kompleks 26 barak, kjer je bilo od konca aprila 1943 do začetka leta 1945 nameščeno politično in vojaško vodstvo slovenskih partizanov. Reliefno razgibana gozdnata planota z razsežnimi kraškimi globelmi in raznoliko floro in favno.

DOSTOP:
Od Novega mesta do Podturna, od tam 7 km do konca asfaltne ceste, kjer je gostišče. Do Baze 20 je še kakšnih 20 minut lahkega vzpona v košatih sencah mogočnih bukev in jelk.

To je torej središče slovenskega upora, slovenska prestolnica med drugo svetovno vojno. Okoli nje je bilo skritih polno bolnišnic, tiskarn, tehničnih baz in partizanske vojske. Požrešna trohnoba uničuje ''vladno palačo'' iz vojnih dni: barake centralnega komiteja Komunistične partije Slovenije, izvršnega odbora Osvobodilne fronte, antifašistične zveze žensk in slovenskega vodstva Zveze komunistične mladine Slovenije, zaveziških misij ter raznih drugih ustanov revolucionarne ilegalne oblasti. Vendar tesarji in drugi delavci iz Dolenjskega muzeja iz leta v leto prenavljajo dotrajane strehe in pode, vegasta stopnišča, tako da se pod obiskovalcem nič ne udre. Kar naprej pa se udira njegov spomin in ga z nepodkupljivostjo vztrajno opozarja, da ti pogumni in odločni voditelji vendarle ne zaslužijo tako glorije, kakor so si jo sami in s pomočjo neštetih slavilcev nadevali pred nami dolga desetletja.

Njihove nizke, a prostorne barake so stesane iz smrekovih brun in desk. Poševne strehe so pokrite s smrekovimi vejami. Barake so se pred leti morale čim bolje skriti pod košate krošnje bukev. Ko smo sinoči stopili v novi dom, nas je naprej zazeblo od hladu in mraka, zato pa nas je vonj po smoli, ki je prihajal iz svežih desak v pogradih in iz smrečja na njem prijetno pomiril, skoraj razblažil. Med vrstama ležišč, narejenih ob levi in desni strani, stoji dolga miza s klopmi. Edino stekleno okno, preneseno iz zapuščene kočevarske vasi in vdelano v steno nasproti vrat, pušča v sobo borno svetlobo, zato drug drugega komaj vidimo (Edvard Kocbek v svojem pričevanju Tovarišija).

Na višini 700 metov je zdaj mirno. V tem kraju sredi največjega slovenskega gozda, ki je bil nabit s tolikšno kljubovalnostjo in svobodo, ni več sledu revolucionarnega viharja. Narava prekriva njegove ostanke. Povsod zre vate le tiho prežeča, nevidno zgoščena svoboda narave. Okoli skal se vijejo zaraščene poti, vršni del Baze 20 je podoben razvalinam gradu močnega fevdalca. Tu v silovitih neurjih tolčejo le še strele. Ostajajo le skrivenčene smreke, tišina je sanjava. Štiri kilometre na zahod je med vejami slutiti vrh Kočevskega Roga. Pod njim so spomeniki morije, ki se je začenjala tudi tu, med uporniki, ki jih je Kocbek imenoval tovarišija.

V jamah pod Macesnovo gorico in pod Krenom so množična grobišča domobrancev brez imen in števila. Neprijetna spominska čustva so me obšla. Toda le za hip, kajti omama tišine me je znova premagala, da sem si iz njene zadrege utrgal vejico v najbližjem grmovju. S temi Kocbekovimi besedami, zapisnimi iz srca, bi nemara lahko bila dosežena narodna sprava, danes tako sfižena, čisto po meri razprtijam nagnjenega narodnega značaja. Toda kje se sploh začenja sprava? Kakor pri Kocbeku v srcu posameznega človeka?

Rok Pirc E3.a

Iron Maiden

Iron Maiden, največji heavy metal bend, ki je na sceni že trideset let in ki je v svoji bogati karieri ustvaril več kot 20 albumov, je po sedmih letih zopet nastopal v Sloveniji. Za razliko od leta 2000 tokrat na stadionu za Bežigradom v Ljubljani. Dolgo pričakovan koncert se je zgodil 2. junija, v sklopu evropske turneje. Že sam sprehod po ljubljanskih ulicah je dajal vedeti, da se nekaj dogaja. Na vsakem koraku smo srečevali fene, obvezno z majico Iron Maiden. Vzdušje je bilo res čudovito. Na koncert sem se odpravil skupaj s prijateljem. Ker sva pričakovala gnečo, sva se okoli petih odpravila proti stadionu.
Na vhodu so nam varnostniki pobrali zapestnice z neti, verige in druge »nevarne« reči.

Bil sem presenečen, ker sem pričakoval veliko več ljudi, kot jih je bilo. V glavnem so se prerivali samo v prvi vrsti.
Okoli sedmih je nastopila prva predskupina, in sicer Lauren Harris – hčerka basista Steva Harrisa s spremstvom. Njen nastop je dobro razgrel množico, ki se je že začela večati. Kot druga predskupina pa je nastopila slovenska zasedba Tide, ki ni ravno dobro izpeljala svoj nastop. Predvsem jim zamerim in mislim, da se z mano strinja še kdo, da nam niso, kljub temu, da so slovenska skupina, namenili nekaj slovenskih besed.
Malo je ponagajalo vreme, saj se je kar pošteno ulilo, a to ni pokvarilo razpoloženja,
Iron maiden so prišli točno, čeprav so nekateri pričakovali zamudo in tako zamudili začetek koncerta.
Zaigrali so nekaj komadov z novega albuma, ostalo pa predvsem največje hite, kot so Run to the Hills, Fear of the Dark… Koncert je trajal dobro uro in pol. V tem času so dokazali,

da so še vedno na vrhu in da kljub letom še vedno niso za odpis. Ozvočenje in scena sta bila odlična, kar se za tako velik bend tudi spodobi. Pričakoval pa sem več ljudi, saj jih je bilo le okoli deset tisoč, kar je bila verjetno posledica kar drage karte (55€). Tisti, ki pa smo bili tam, smo uživali v dobrih kitarskih rifih, močnih basovskih linijah in legendarnem vokalu. In kot je rekel pevec Bruce Dickinson: »See you next year!«

Rok Ruperčič, R1.b

Cradle Of Filth

Cradle of Filth je Angleška heavy metal skupina, ki je na sceni že od leta 1991. Njihov stil je vse od black metala do čistejšega in bolj proizvedenega gothic metala, simfoničnega metala in drugih stilov. Znani so po svojem frontmanu (Dani Filth), ki je danes pravzaprav edini prvotni član zasedbe, saj se le-ta konstantno spreminja.

Na njihove teme v besedilih močno vplivajo gotska literatura, poetrija, mitologija... Znani so tudi po svoji "anti-krščanskosti", predvsem po besedilih in/ali naslovih, npr. I Raped The Virgin Mary And Hung The Bastard Christ (posili sem devico Marijo in obesil prasca/pankrta Kristusa). Zelo znana je njihova majica, na kateri je spredaj nuna, ki masturbira, zadaj pa napis: Jesus is a cunt. (Jezus je pizda, kurba...). V Angliji je zaradi nje že več ljudi pristalo na sodišču.
Lansko leto oktobra je skupina izdala album Thornography. Vokalist skupine ''Dani Filth" pravi, da album predstavlja človeško obsedenost z grehom in zasvojenostjo po samokaznovanju... Ta album mi je še najbolj všeč in z veseljem povem, da so Cradle of Filth napovedani 20. julija v Tolminu na Metal kampu, kjer bodo igrali pesmi s tega albuma. Zanimivo je, da je pri nastajanju nove pesmi The Byronic Man sodeloval tudi Ville Valo, pevec skupine Him. Cradle Of Filth pa so svoj zadnji album Nymphetamine objavili pred dvema letoma. Za pesem Nymphetamine so bili leta 2005 nominirani za nagrado Grammy, in sicer v kategoriji Best Metal Performance.

Še ena novica za tiste, ki tega še ne veste, pa vas zanima: Dani Filth in Gavin Baddeley bosta izdala knjigo z imenom ''The Gospel of Filth: a Black metal bible". Knjiga opisuje izvore satanizma, skrivnosti črne magije in vampirizma. Tukaj je nekaj karakterjev iz knjige: Satanist Anton LaVey, Serijski morilec Robert Ressler in Nekrofil Karen Greenlee. To je vse, kar so povedali o knjigi, datum izdaje pa še ni določen.

Dva nova člana v skupini:
Cradle of filth je nedavno dobil tudi dva nova člana: bobnarja Martina Skaroupka in Rosie Smith na klaviaturah. Oba se pojavita v videospotu ''Temptation" in pravita, da sta zelo vesela, saj je to njuno prvo veliko snemanje.

Kristjan Bajuk, R1.c

Še nekaj pesmi in spotov, vrednih poslušanja oz. ogleda:

- The Foetus Of A New Day Kicking
- Tonight In Flames
- Rise Of The Pentagram
- Temptation
- Tearing The Veil From Grace
- Her Ghost In The Fog
- No Time To Cry
- Nymphetamine

Povem ti zgodbo

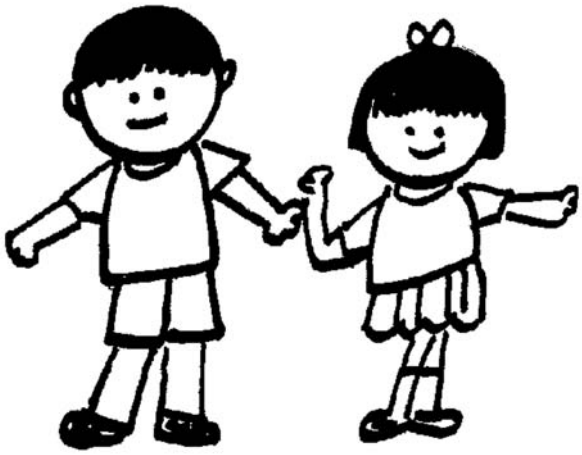

V svojih vsakdanjih skrbeh in čedalje večjih obremenitvah pozabljamo nase, odtujujemo se od ljudi, ki nas obkrožajo. Nasploh postajamo nesrečni, v življenju ne vidimo več smisla in občutek imamo, da smo prazni, duhovno popolnoma ničvredna bitja. Iščemo rešitve, vendar jih večinoma ne najdemo, četudi smo kdaj že skoraj verjeli, da smo iskano našli. Kajti pozabimo iskati ravno tam, kjer bi morali. To so ljudje sami po sebi. So njihove ideje, mišljenja, prepričanja, strahovi in veselje, dejanja in besede. Najlepše pa se izražajo v njihovih zgodbah, katerih odtenki se od posameznika do posameznika razgibano prelivajo iz enega sveta v drugega.

Še vedno se rad spominjam svojih brezskrbnih otroških dni, še posebej večerov, ko se je vrvež delovnega dne umiril in smo se kot družina zbrali ter nekaj časa posvetili njenemu občestvu. Pripovedovali smo si razne stvari, vedno nekaj novega, kar je širilo obzorja. Od tega, kaj vse se je zgodilo čez dan v domačem kraju in po svetu, do pravih malih, čeprav preprostih, razprav na najrazličnejše teme. Toda tisto, kar je vedno naredilo največji pečat in od nekoliko starejšim širijo obzorja pravega sveta, tistega, v katerem živijo. Medtem ko domišljijske burijo domišljijo, so privlačne in obenem tudi moralizirajo, resnične ne delajo utvar in velikokrat trkajo na nas same, čeprav so na videz preveč vsakdanje, da bi jih bilo vredno poslušati. Žal je v današnjih dneh, ko odrasli svet nima časa, pogosto tako, da je kakršna koli zgodba prevečkrat le izguba časa in nasploh neprimerna za trdno, odločno in nezmotljivo družbo, ki več kot materialnih dobrin niti ne potrebuje. Pomembna so le dejstva. Toda vprašanje je, ali gola dejstva, ki jih je svet tako ali drugače že sam po sebi poln, tudi vsi pravilno razumemo.

Včasih moramo določenim preprostim stvarem preprosto verjeti, ker jih je zelo težko razložiti. To so dejstva, ki govorijo o tem, kaj je resnično in kaj si le domišljamo. Iz njih je sestavljen naš svet, ki ga vsak razume po svoje. In ravno v tem je največji izvor številnih nesoglasij, ki se pojavljajo dan za dnem in neusmiljeno krojijo svet ter zahtevajo svoje žrtve. Lahko živimo tudi s svojim bratom ali še spreminjat svet po svoji meri, toda zdrav razum veleva, naj se ne lotevamo dejanj, ki bi na koncu prizadejala več škode kot koristi. En sam drugače misleči namreč ne more spremeniti nekaj milijard ljudi, ki mislijo ravno obratno. Zato je edina možnost, da sami spremenimo pogled na svet. Toda to moramo vedeti ali pa priti do takih ugotovitev na osnovi lastnih izkušenj. Če tega ni, postanemo še en primerek takih, ki so to že poskušali, a jim je žal spodletelo kot nekomu, ki misli, da na bananinem olupku res ne more spodrsniti in pasti. Odvisno od tega, ali je verjel tistemu, ki mu je to povedal, ali pa je moral sam preveriti. Zato pa so tu dobre zgodbe, ki so lahko tako stvarne in do srca segajoče, da se do novih spoznanj in misli niti ne rabimo prebiti na lastno pest ali s slepo zaverovanostjo v pravila, ki jih ima verjetno vsak izmed nas čez glavo dovolj.

Dejstva, ki so znana večini, si vsak razlaga po svoje..

česar nisem prejemal le golih dejstev, so bile zgodbe. Vsakdo bi ob tem najprej pomislil na pravljice, ki jih mame ob večerih za lahko noč pripovedujejo ali prebirajo svojim otrokom in jih počasi zazibljejo v sen. Burijo domišljijo, predstavljajo nove svetove in zakonitosti, ki so si jih je že od človekovih začetkov pa do danes pravzaprav izmišljevali odrasli. Ne moremo namreč mimo tega, da v odraslih prebivajo tudi sanje otroka, ki po malem še vedno živi v vsakem izmed njih. Toda zgodb obstaja več vrst. Take, ki so popolnoma domišljijske in tudi take, ki so popolnoma resnične. Slednje, ki jih velikokrat spregledamo, so tiste, ki tako ljubljeno osebo, ki pozna svet okoli sebe v podobni meri kot mi sami, vendar možnosti nesoglasij in sporov niso nikoli odsotne. Dejstva, ki so znana večini, si vsak razlaga po svoje. Glede na to, koliko ljudi živi danes in v kolikšni meri so tu vpleteni še biološki dejavniki, se zagotovo pojavljajo tudi popolnoma nasprotne razlage. Vsak si takorekoč kroji podobo sveta sam. Toda to ima velikokrat manj prednosti kot slabosti, kajti s popolnoma svojim pogledom na svet ne moremo dolgo zdržati v družbi, kjer lahko na tak način naletimo le na razočaranje in spoznanje, da ne sodimo vanjo. Lahko bi šli kot Napoleon ali njemu podobni Težko si je predstavljati in verjeti, da lahko iskrene besede sočloveka, ki imajo glavo in rep, premikajo še tako težke dvome in dodajajo našemu življenju nove dimenzije. Saj ni vsaka beseda koristna. Toda taka, ki se znajde pravilno umeščena v zgodbi nekoga, ki je nekaj doživel in mu zaupamo, je lahko tako dobra kot drobtinica kruha za lačne (in morda tudi premražene) ptice. Vsak izmed nas ima poln koš spominov na lastna doživetja ter spoznanj in naukov, ki so se iz teh razvili. Deliti te med ljudi v obliki zgodb je verjetno nekaj najdragocenejšega, kar lahko pripomore k boljšemu skupnemu dojemanju sveta. Le na tak način, s pri-

povedovanjem in pogovorom lahko izmenjujemo lastna prepričanja in nova dejstva, ki širijo obzorja tudi drugim in s tem celemu svetu. Na tak način se med nami izenačujejo predstave o tem, kaj je dobro in kaj slabo. Resnica je ena sama, pravijo. Žal je verjetno res, da resničnost oblikujemo skupno. Druženje je seveda izjemen pojav, ki se dogaja v svetu vsak dan, vendar nas večina pozabi nanj ravno takrat, ko bi ga najbolj potrebovali. Ko ne najdemo lastne rešitve, izgubljeni, tavajoči, v tesnobni samoti, polni dvomov in skrbi, stalno zaposleni z enimi in istimi težavami bi se morali obrniti na sočloveka. Toda raje se zapiramo vase in še naprej mrzlično iščemo rešitve. Najboljša, ki jo lahko najdemo, je ravno ta – če se le znamo dobro poglobiti in v tišini trezno poiskati nadaljnjo pot. Vsi smo družbena bitja, eni bolj drugi manj, in brez družbe ne bi normalno živeli. V njej najdemo tudi ljudi, s katerimi se odločimo skupno živeti, prispevati k

skupni blaginji in preživetju ter konec koncev snovati življenje lepo in nepozabno. Pri tem igra vlogo tudi izmenjavanje lastnih in tujih zgodb, ki so nam pri srcu, saj postane kot ustno izročilo, ki je ljudi prejšnjih generacij zbiralo na skupnih mestih, vlivalo novih moči in veselje do življenja.

Morda je slišati nedojemljivo, toda razdajati samega sebe, počutiti se koristnega (kot se morda počuti koristno kakšno orodje) je nekaj najlepšega. Da delamo za druge, jim pomagamo, svetujemo, skratka lepšamo njihov vsakdan. Med drugim je neke vrste razdajanje samega sebe tudi pripovedovanje, ki je še globlje in se useda tja, od koder prihaja – človekovega notranjega sveta, torej njegove duše in duha. Zato naj se ne bi počutili nekoristne, če smo tega sposobni. Na pravi način, s pravim pristopom do sočloveka in ljubeznijo do njega in tega, kar počnemo, nam lahko uspe bolj, kot si morda mislimo. Naj se odločimo za pisanje dobrih knjig ali za neposreden način, zgodba mora biti. Z zanimivo in naravno vsebino, kajti vsak človek ljubi nekakšen red, čeprav morda pri vseh ne zgleda ravno tako. Z uvodom, jedrom in zaključkom, tako kot poteka misel: najprej nastane pobuda, sledi proces obdelave najrazličnejših informacij, pravil, omejitev in na koncu sklep, rešitev oziroma odgovor na pobudo. Le na tak način dosežemo želeni učinek, bodisi da pišemo roman, nekoga učimo ali z nekom rešujemo težave. Verjetno je v takem primeru bolj pomembno, da dejstva zgolj razumemo, kot da se nenehno poglabljamo v odkrivanje lastnih rešitev. Posebej to velja ravno za nas same, ker je težko razlagati nekaj, kar je prezapleteno za naš preprosti, a obenem tako daljnosežen um. Čas beži naprej in zapletanje v preproste stvari, ki jih je potrebno le razumeti, ga le zapravlja – čas, namenjen nam, da ga izkoristimo v vsej polnosti. Neka indijska modrost, ki me vsak dober dan pozdravi v moji sobi, odkar sem jo prvič spoznal, uči: »Štiri stvari so nujne, da svet rešimo pred neumnostjo človeštva: da sprejemamo nevednost drugih ljudi in jim prihranimo svojo lastno. Dajmo jim del samega sebe in ne pričakujmo ničesar od njih.« Na prvi pogled nima nobene pametne zveze s pripovedovanjem zgodb, pa še težko bi to modrost vsak dan izpolnjevali. Toda neumnost človeštva je verjetno ta, da po nepotrebnem zapravljamo dragoceni čas z nesporazumi in nesoglasji ravno zato, ker se nenehno obregamo ob nevednost soljudi; ko sami govorimo, se pogosto zalotimo, da trosimo veliko nesmiselnih besed, ki bi jih bilo bolje zadržati zase. Preveč gledamo nase in zato tudi dostikrat terjamo od njih povračilo za vsako uslugo, ki smo jo napravili. Namesto tega bi se lahko ob podobnih situacijah ustavili in v vsej svoji preprostosti, ki jo premoremo, spomnili na kakšno zanimivo pripoved, ki v svoji barvitosti pripoveduje o nečem podobnem. Zagotovo bi se spomnili konca, ki vedno govori v prid pregovoru. Nevednosti je veliko več kot vednosti, kar pomeni, da smo tudi sami nevedni. Namesto tega lahko komu ponudimo zgodbo, ki da misliti, vendar ne da konkretnega odgovora takoj. Z zgodbo damo tudi sebe in s tem svoje mišljenje o sporni zadevi, saj so zgodbe zakladnice stvarne preteklosti, iz katere lahko vsak človek črpa največ spoznanj.

Človek je družbeno bitje, ki se uči in odkriva svet ves čas svojega bivanja na Zemlji. Vsak misli po svoje, toda zaradi odvisnosti od družbe je primoran spremeniti določena stališča v prid vseh. Morda se druženje zdi samoumevno, toda velikokrat le-to nima kakšne posebne vrednosti in kvalitete, še posebej v današnjih časih, ko so stiki le bežni in površni. Prezaposlenost in težnje po vsak dan novih ambicijah je družbo prignala do počasnega odtujevanja med ljudmi. Ni časa, da bi se bolje spoznali med seboj, po drugi strani pa drug drugemu v tekmi kopljemo jamo. Čas je, da se ustavimo in pogledamo drug drugemu v oči, se predstavimo in delimo svoje izkušnje vsaj s svojimi najbližjimi. Če ni časa za to, potem verjetno ne bo časa tudi za odpravljanje čedalje večjih kriz v svetu? Vse, kar je potrebno, je le eno – ko se vrvež delovnega dne pomiri, bodite prvi in recite nekomu: Povem ti zgodbo.

Klemen Turk, T3.a

Bolečina, mnogo več kot beseda

Bolečina! Zakaj sploh poznamo to besedo? Kaj pomeni in kdo jo je ustvaril? Zakaj se ob besedi »bolečina« zgrozimo in dobimo nek čuden občutek, ki nas muči in ne da pravega zadovoljstva, le solze in trpljenje?
Ljudje smo si različni, tako karakterno, po mišljenju, kot po videzu. Imamo tudi različen okus in čustveno smo različno razviti in na stvari gledamo drugače. Zakaj torej včasih tako zelo boli? Besede »bolečina« si ni izmislil človek zato, da bi trpel sam in bil nesrečen, izmislil si jo je zato, da bi okusil bolečino drugi človek, do katerega ravno nimamo prijateljskega odnosa. Pa vendar, zakaj zna biti človek hkrati dobra in zla oseba? Človek je sam sebi največji sovražnik! Sam sebe uničuje, tudi če hoče škodovati drugemu, podzavestno prizadene tudi sebi. Bolečina je torej obrambni mehanizem osebe, ki je v vseh pogledih zelo nemočna in se tako brani pred svetom.

Ljudje, ki pa so močni in se znajo spopasti s problemom, so najbolj izpostavljeni posledicam te besede. Le prenašajo tegobe in muke drugih, ki so bile tako velike, da so jih morali prenesti na druge, kajti oni tega niso več znali rešiti. Ljudje smo, na žalost, taki, da gledamo največ nase in delamo stvari, ki so v našo korist. Le redko kdo se najde, ki bi se odrekel neki stvari, le zato, da bi ugodil nekomu, ne da bi imel od tega korist. Vsak vpraša, kaj ima od tega. Nesmiselno vprašanje, ki oddaljuje odnose med ljudmi in ruši prepričanje, da smo ljudje najboljši in najbolj inteligentni. Kaj vse se da napisati o eni besedi.

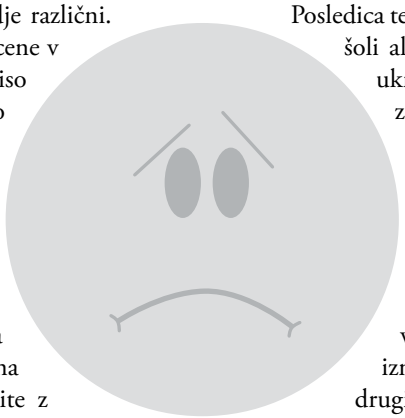

Kot sem že omenila, smo si ljudje različni. Posledica tega je tudi, da vsak drugače definira »bolečino«. Nekoga prizadene že, če ne dobi dobre ocene v šoli ali če mu ukradejo uro. Nekateri pa globlje občutijo bolečino. In to so ljudje, ki jim niso ukradli samo ure, ampak tudi samozavest, zaupanje vase in željo do življenja. Ampak to so zelo trdni ljudje in se ne obremenjujejo z malenkostmi. Res je, da nekateri obupajo in naredijo samomor. Tu so živeli dokaj idealno in jih je le majhen kamenček na cesti spravil iz tira. Ljudje, ki pa vztrajajo in hočejo svetu dokazati, da so tudi oni sposobni živeti lepo in da še vedno vedo, kaj je veselje, so pa okusili največjo bolečino. Ko je trpljenje tako zelo močno, se nekateri utrdijo in hočejo dokazati svetu, da so oni zmagali nad življenjem, ne pa življenje nad njimi. Nekateri se dokončno zlomijo.. Seveda ni vedno tako, to so le primeri izmed mnogih, lahko bi rekla, da je to le kapljica v morje, le košček tistega, kar je še nedotaknjenega. Ni vedno to edino prav, je le ena izmed formul do rešitve. Seveda pa je formul veliko. Zato bodite srečni in srečo delite z drugimi ljudmi, saj bo le tako na svetu več smeha in miru med ljudmi.

Valerija Kastelic, T3.a

Tegi

Mogoče je res kazalec na uri že visoko,
a za nas, študente, nikakor ne privisoko.
Ravnokar novo številko Tegija sem v roke dobil,
in se takšnega čtiva z veseljem lotil.

Še preden sem opravil z eno stranjo,
sem že razmišljal, kdaj pridem na naslednjo.
Ob tem, ko članke sem prebiral,
na dogodivščine z avtorji sem se spominjal.

Res lepi so vsi ti spomini,
ki včasih izgubijo se v mesečini.
A nič ne de,
mogoče že jutri kaj novega pride.

Res hvala Tegi eikipi,
ki skrbi, da spomini ne ostanejo skiriti.
Da dogodke in razmišljanja napišejo na papir,
ki lahko rešijo marsikakšen prepir.

Sedaj bom nehal s to norostjo,
hotel sem napisati le pesmico preprosto.
Uspešno delovanje še naprej,
in upam, da se vidimo slej al' prej.

Damjan Cvetan, bivši dijak in oblikovalec Tegija

Na planjavi

Izigran nasmeh, objokane oči,
žalosten pogled, neprespane noči…
Vse, vse to je sad žalostnega dekleta,
ki svet v črni preobleki gleda.

Bilo je živahno in razigrano
in njeno srce je le za srečo bilo.
Ljubilo je morje, sneg
in vanilijev sladoled.

A zdaj se vse je spremenilo,
saj njeno srce na kriva pota je zavilo,
saj ljubezen, ki jo čuti,
le grenke solze je rodila.

Zdaj je, kar je.
Nima več volje.
Izčrpal se je njen veseli glas,
ki vedno odmeval bo v daljavi
in jo spominjal na dni,
ko še brezskrbno je ležalo na planjavi.

Valerija Kastelic, T3.a

Veliko prezgodaj

Veliko prezgodaj odšla si od nas,
zapustila svojo rodno vas.
Zdaj ni več tako, kot je bilo;
smeh in krik,
zaupni pogovori in skrivnosti,
vse je le v spomin odšlo.

Veliko prezgodaj si me zapustila
in v moji knjigi prazen list pustila,
ki čaka tiste skupne dni,
ko še z nami bila si ti.

Kako naj popišem drugo stran?
Kaj naj čakam na tisti dan,
ko sedanjost le preteklost bo
in preteklost v ta čas se spremenila bo?

Vendar vem, da ne gre tako,
saj le tolažim se, da ne orosi se spet oko.
Le tisti list bo vedno nepopisan,
a spomin ne bo izbrisan.
In praznina, ki vedno jo bom čutila,
me spominjala bo,
da veliko prezgodaj si me zapustila.

Valerija Kastelic, T3.a

Trikolesnik

Ko je Tinka dopolnila eno leto, je dobila bratca. Odraščala sta v preprosti kmečki družini. Stradala nista, vzgojena sta bila v skromnosti, zato nikoli nista preveč zahtevala.

Pri štirih letih je Tinka v dar prejela svoje prvo kolo, rdeče barve, ob katerem je, čeprav kot otrok, občutila pravo hvaležnost.

Tine si je seveda tudi želel imeti trikolesnik. Prav takšnega kot Tinka, saj ni želel imeti občutka zapostavljenosti.

Skromnost… izpuhtela neznano nekam.

Tine je začel pogosto prerivati sestrico s kolesa, jo cukal za lase in si ga želel popolnoma prilastiti.

"Pusti, kolo je moje!"

je Tinka vendarle želela svoj prav, a Tine ni popuščal.

Vselej je Tinka ostajala sama. Brez kolesa, brez bratca.

Zgodilo pa se je, da prvič sama zatava na glavno cesto. V strašnem razočaranju je pozabila na vsa pravila pravilnega prečkanja in…

"Neeeeee!!"

je zarjula mamica, ko je zaslišala cviljenje avtomobilskih gum in krik svojega otroka.

"Bog, zakaj mi?!!"

je rjul očka, ko so Tinko odpeljali v hitrem in glasnem stroju.

Tine je bil prepojen z bolečino in s solzami staršev. Čutil je z njima.

Kolo je ležalo pred dvoriščem nedotaknjeno.

Ko je Tine dokončno spoznal, da je z njim pravzaprav ostal sam, je stekel tja, kjer je poslednjič govoril s sestrico, se s strahom ozrl proti kolesu in se v strahovitem joku zadrl:

"Na, lahko se pelješ z njim, samo pridi nazaj!!"

Urška Kobe, T2.a

Padec

"Daj, skoči!"
"Ne, ne morem, padla bom!"
"Daj, zaupaj vase, zmoreš!"
"Kako? Noga se mi vselej ustavi, noče naprej…"
"Je mar strahopetna, se višine boji?"
"Kakopak bi ne bila?"
"Ne obotavljaj se, težje ti bo! Zaupaj meni! Ujel te bom, če bi premalo skočila…"
"Noga nima občutka…"
"Poskoči!"
Trikrat je poskočila na travi, kakor gazela, da bi ji skok prišel v noge.
"Tako, ja, zdaj pa se z vso močjo odrini in poleti k meni!"
"Mislim, da ne morem, ker si preblizu…"
"Mala, ti bo morda lažje, če pridem k tebi, na tvojo stran?"
"Ne, ne, preblizu…"

Sesedla se je na vlažna tla, kolena zajela v objem in *»preblizu«*, si je komaj slišno prigovarjala, *»preblizu«*!
Samo še skočim in bo konec, odšla bom iz mesta in kupila tisto ceneno stanovanje, katerega sem imela že v najemu, ko sem odšla od doma, ker sem se počutila nekoliko bolj napeto v trebuhu kot ponavadi.
"Mala, kam odplavale so tvoje misli?"
Prerezala bom vse kable, zamenjala številko računa, postrigla lase, spremenila ime…
Kakor bi jo kdo iztiril, je vstala na noge, s hlač si je očedila pesek, čeprav ga v čisti temi sploh ni bilo videti in odločno zalučala natikače na drugo stran kanala. Povsem brezbrižno, brez zagona je stopila naprej in se znašla v osredju kanala! Z nogami v močvirski mezgi.
V tistem trenutku ji je bilo malo mar za njegovo butasto režanje, za žabe, ki so vsevprek regljale, za svoje blatne noge!
"Še dobro, da si se sezula…"
je bilo vse, kar je znal izustiti in ji nazadnje vendarle ponudil roko.
Roko, ki je bilo zadnje, kar je še sprejela od njega.

Urška Kobe, T2.a

Navdih za zgodbo

Legla je na bok v travo, ki jo je pozibaval rahel vetrič.
Sonce jo je rahlo bodlo v oči.
Ni se dala zmotiti.
Tudi mravlji ne, ki si je vtirala pot po njenem vratu.
Tudi za svojega psička se ni zmenila, ki jo je z vztrajnim laježem nagovarjal, naj se igra z njim.
Tudi s svojim bratcem si ni želela na sprehod.
"Pustite me, ne morem se zbrati!"
je vsem naenkrat zaklicala. Imela je pomembnejše delo.
Pisala je zgodbo, zgodbo, katero je dobro poznala, vendar je ni znala prav izpeljati.
"Moram jo najprej doživeti…"
je po dolgih urah neuspeha ugotovila.

V svojo dlan je sprejela mravljo ter ji ponudila sladkorček. Počutila se je veliko bolje.
Poklicala je bratca s psičkom.
"Pridita, mudi se nam v novo dogodivščino!"
Vendar se ni nihče odzval na njen klic.
Obupano je zatavala po gozdu in iskala kakšno sled, ki bi jo pripeljala do potepincev.
Toda, kam?
"Kaj ti je, deklica, kaj počneš tu popolnoma sama?"
jo je ogovoril neznanec in ji obljubil, da ji pomaga najti, kar išče.
Deklica bi zdaj lahko napisala zgodbo povsem pristno, *če bi le mogla še kdaj pisati.*

Urška Kobe, T2.a

Najsvetlejša zvezda

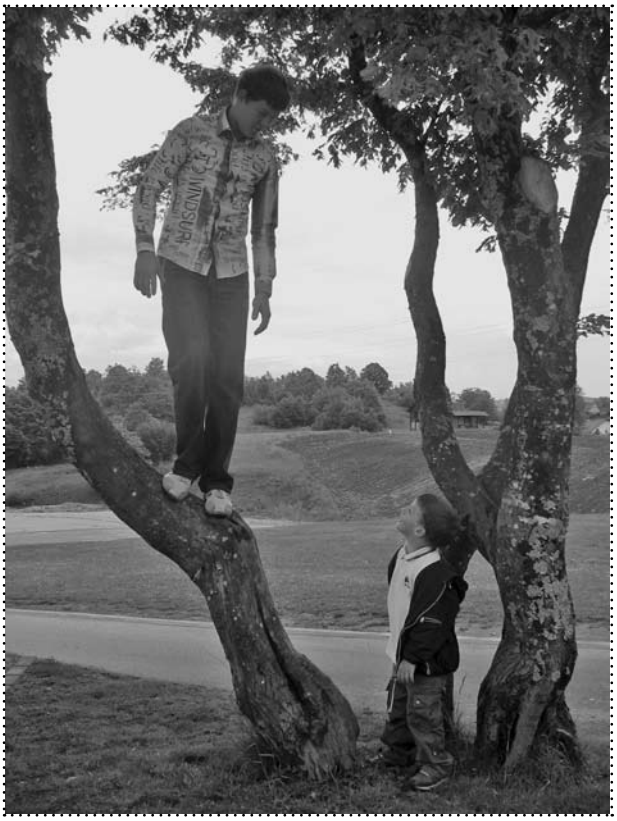

S sklonjeno glavico je zrla predse. Vedno, ko je odprla usta, ji je beseda vselej obstala v grlu, da jo je tiščalo.

Obupala je nad svojo novo pobarvanko, ki ji jo je podaril dedek.

Barvam naj?
Nisem dojenček.
Učim se že računati…

"Mama, kje imam očka?"
Mama je bila pri delu. Prebledela je ter spustila krožnik, da se je razletel po parketu.
"Potuje… še vedno…"
Hči ji je odprla še nezaceljeno rano. Težko je govorila o njem.

"Mama, pojdiva zdaj k njemu, želim ga videti!"
je vztrajno zahtevala, skoraj, da ni potočila solze.
Mama se ni preveč obotavljala:

"Pomiri se mala moja, prav, pojdiva k njemu."

"Kako daleč je še? Utrujena sem",
je potarnala deklica, ko sta počasi v tišini stopali po pločniku malega mesteca.
Sedli sta na najbližjo klopco v parku.

"Mama, ali naju ima očka rad?"
Postavljala je še naprej vprašanja mala deklica, ko je opazovala mladega moškega, ki se je s hčerkico z roko v roki sprehajal po parku.

"Vedno naju je imel rad",
ji odgovori mamica, jo prime v naročje in tudi sama opazuje mladega očka.

"Ali naju nima več? Naju je zapustil, mamica?"
V upanju, da je opazovani moški njen očka, ga glasno pozove, vendar se ta ne zgane, hčerko ima pri sebi.

"Ljubica, ne! On ni tvoj očka! Je pa blizu, ne čutiš? Pravkar ti je pomežiknil!"
In se zazre v najsvetlejšo zvezdo na nebu…

Urška Kobe, T2.a

Ne vem

Ne vem, koliko časa bova še skupaj.
Ne vem, koliko lepih trenutkov si bova še delila
ali kolikokrat se bova še ljubila.
Ne vem niti, kaj bo jutri.
Mogoče se bosta najini srci res ločili
in nastala bo praznina.
Mogoče me jutri ne boš več poznal
in naju boš pozabil..
Ne vem, koliko časa še imava,
mogoče odšel boš brez pozdrava.
Odgovorov ne poznam,
ostajajo mi le vprašanja
in misel na to,
da še veliko časa skupaj bova ostala.

Valerija Kastelic, T3.a

Ženska

Glas, ki te zjutraj zbudi,
topel objem, pozabiš na skrbi,
vonj, ki vedno diši,
otip, ki ti kožo naježi.

Strast in toplina poljuba,
nosiš ga v sebi, v mislih ti je,
le ona in ne druga,
z drugimi je delil nikoli, ne.

Občutki se prepletajo,
v simfoniji gibi predrzni,
pogledi ljubeznivi,
lahkotno te rahljajo
letiš,
ni pravil, le srce žari.

Mihajlo Milić, T2.b

Smrt

Resnica o njej ne obstaja,
življenje v meni,
smrt me obdaja,
včeraj me je zibala, danes me pripravlja,
ker jutri je ne bo, skrita v temi čakanja.

Vidi vse, a nima oči,
majhen spodrsljaj in se že zbudi,
na poti življenja v nasprotno smer drvi,
ko smrt nastopi, se nikoli ne začuti.

Pride tvoj čas, noč ali dan,
ali se čas preneha, ko ona pride na plan,
kaj pa je strah, za njo starec znan,
z roko v roki, smeh tvojih solz in ran.

Tam nekje, prebuja občutek v meni,
ko nekdo umre, se že nekdo rodi.
Nekdo?
Le reka, ki se v slap spremeni,
pot veselja v pogubo žalosti,
sem iz mesa in krvi,
smrt vedno je, zato pa nikoli ni.

Mihajlo Milić, T2.b

Zrenje

Ko si sam,
le kje v sebi
kaj čutiš?
Samo ti si tam,
nihče ni ob tebi.

Zaprt na stežaj,
v sebi najdeš mir,
kaj misliš?
Odletiš v ta kraj,
ni nobenih ovir.

Svoboda v umu,
le kam me odpelje,
kje si?
Ni smisla v razumu,
hočeš svoje želje.

Mene ni, a čutim,
da odgovore najdem vse,
saj so tu,
le vprašanja si narobe zastavim,
v sebi sem zmagal že.

Mihajlo Milić, T2.b

Be good

Zakaj bi delal slabo,
če lahko si dober
in lahko ti je lepo.
Vsak človek se včasih zmot,
a potem pa najde pravo pot.
Lahko živiš, kot si želiš,
delaš dobro
in nič slabga ne nardiš.
Lahko si to, kar v resnici si,
lahko pa se skrivaš pred drugimi ljudmi.
Be good man
and don't be mad.
Do what you want
just don't lose your head
and don't just dream
in your bed.
In verjamem, da ko zaljubljen si,
da po glavi le dobro ti roji.
Zato stoj za tem, kar si
in naj nič te ne ustavi.

Jernej Mišmaš, R1.b

»In« družba

Od kot žalost? Od kot trpljenje, depresija, vdanost v usodo? Zakaj človeka mine volja do življenja? Naj še vedno vztraja?

Človeka izoblikuje družba in veliko prispeva k mišljenju o sebi, o spoštovanju drugih in sebe. Družba lahko tako močno vpliva na nekoga, da ga lahko spravi iz tira, kjer se je nekoč, misleč, da je sedaj na trnih tleh, izkoreninila družba. Vsak človek, ki se zaveda svojih napak in si prizadeva, da bi jih popravil, je dober človek. Če se trudi, da bi polepšal dan sošolcu, pa če mu reče le«dobro jutro«, je človek, ki ve, da ni nihče popoln in da ni idealne osebe, ki bi bila vodilo družbe. Vendar ljudje, ki se zavedajo teh dejstev, če lahko rečemo dejstev, saj se najdejo ljudje, ki temu mišljenju nasprotujejo, so izpostavljeni kruti plati družbe. Vsi »smrkavci«, ki so v puberteti, mislijo, da je biti cool vsak dan nažgan, da je pomen življenja le pretirano uživanje in delanje stvari, ki so pač »in«, so tisti ljudje, ki pokvarijo dan marsikateremu sočloveku. Njihovo mnenje je nesmiselno, absurdno in prav nič pohvalno. Vendar to mišljenje in obnašanje jim omogoča, da so na vrhu lestvice, da jih imajo vsi radi, da so popularni. Kaj je lepšega, kot da te vsak potreplja po rami in reče:«Ej, stari, na tisti žurki si pa ful zažigou!« Kaj drugega lahko rečem kot le, da kdor ima tako mišljenje, živi idealno, ampak samo trenutno. Namreč ne vpraša se, kaj bo pa čez pet, deset, dvajset let. Kaj ga zanima zdaj, če dobi negativno v šoli, ali če koga užali, ampak čez par let se bo pa tolkel pa glavi in spregledal, na žalost prepozno, da je premalo resno jemal življenje. Kaj pa sedaj!?

Le tisti deček, ki je bil tarča posmeha in zaničevanja, s ponosom ugotovi, da je premagal ovire, ki so mu jih postavili po nepotrebnem. Ker je vztrajal pri svojem mišljenju in je zrasel v poštenega in pametnega moža. Kar hočem povedati, je le to, da se trenutna popularnost in trenutno zadovoljstvo ne obnese! Le vztrajen boj proti nečemu, kar je narobe in pokvarjeno, zagotovi zmago, ki pa pride šele z leti, vendar je to zmaga, ki bo vedno poglavitna za življenje, ne pa trenutna zmaga, ki je že sedaj pozabljena in ostaja le prašen in nepomemben spomin.

Vendar ljudje, ki so bili izpostavljeni stalnim grajam in žaljivkam, niso taki, kot so si želeli biti. Če si hočejo priznati ali ne, jih je družba potegnila s sabo, vendar ne z dejanji. V spomin se jim je vrezala psihična bolečina, ki je, verjeli ali ne, zelo težko ozdravljiva. Žalostno je, da so za veliko večino razočaranj in prepirov krive bolečine iz preteklosti. Le nekaj problemov nastane na osnovi sedanjih dogodkov. Zato se vprašajte:«Družba, ki ni imela kaj početi, si je izbrala tarčo posmeha in se mimogrede malo zajebavala«. Vendar v teh glavah se niti približno ne plete vprašanje:«Kaj bom jaz s tem obnašanjem naredil človeku? Kako močno ga bom prizadel?« Taki ljudje so nemočni, ker ne znajo sprejeti drugačnosti. Saj ni važno, kakšne superge nosi nekdo, ali kakšne ocene ima v šoli. Nihče te ne bo, ko boš na razgovoru za službo, vprašal, kakšno frizuro si imel v mladosti. Ker je to le površinski pogled na človeka. Važna je le notranjost, kar se dogaja v glavi, ne pa, kakšne znamke hlač nosiš. Zakaj so torej ljudje s takim mišljenjem tako zelo popularni? To je le zato, ker je več takšnih kot pa poštenih. Tako izpodrinejo in se znebijo majcene kepice ljudi.

Lahko rečem, da se mi smilijo ljudje, ki so po njihovem mnenju »in«, saj se ne zavedajo lepot, ki jih ponuja življenje, ne vedo, da se da lepo živeti tudi brez izpostavljenosti v javnosti. Tudi če bo kdo izmed omenjenih to bral, si bo gotovo mislil, da so moje besede nesmiselne, vendar ko bo čez par let spet prebral te, sicer že zaprašene, a še vedno resnične, stavke, se mu bo posvetilo in doumel bo, o čem pišem, saj so že v preteklosti ugotovili, da ni vse zlato, kar se sveti.

Valerija Kastelic, T3.a

priloga

TG Times

&

TG Spiegel

Life is a long journey full of ups and downs, where important decisions have to be made. Everyone has to decide which road to take when you come to the crossroads. Whichever path you choose, you have to walk on it proudly, with great power and energy, with persistence and determination to reach the goal. However, the most important is not to go on this journey alone. The greatest characteristics of people are feelings and emotions, which we try to hide too often. Therefore, I would humbly remind you all of the following:

If you want to feel loved, first you have to be able to love yourself as well as all other living beings. The world will definitely have brighter and more beautiful colours. And then, when you ask for a flower, you will certainly get a garden; when you ask for a tree, you will get a forest; and finally, when you ask for a person's help, you will get the help from everyone around you. Feel the world!

Darja Marjanović, prof.

English language competition

It all began at Šolski center in Novo mesto, where the regional competition was held. I think that this part of the competition was the hardest and most selective. Four of us managed to qualify for the nationwide competition in Ljubljana. It was made up of two parts. The first part was listening and writing. We had to write 2 short essays and answer some questions which were recorded on the tape or CD. The first five competitors from each category qualified for the second part, which was an oral exam.

We have achieved quite a lot:

- 6th place: Aleš Jenič
- 5th place: Blaž Peterlin
- 2nd place: Matic Jurglič
- 1st place: Rok Kumer

A while after the results of the competition were known, Matic and I were off to Topolšica, where the award-giving ceremony was held. They also took care of entertainment, we watched a "Murder mystery", that's a theatrical performance in which the audience has to cooperate in order to find the murderer. They obviously knew the fact that people can't think very well while they are hungry, because we also had our supper while we were watching the play. After the ceremony we returned home, happy and proud.

Rok Kumer, T3.a

Charity

I think charity is all about giving, but not just giving material things, as a lot of people think. Mostly it's about giving yourself and taking time to help your friends, family and also people you don't even know. Helping somebody when he's getting through rough moments in his life, showing that somebody cares, and providing with the feeling of not being alone, are the main qualities which charity features.

Not everything is about quantity. Charity are in a lot of ways just small things, for instance, helping an old lady across the street, or being a friend to someone that doesn't exist for the world around him. It's a special feeling when you help someone, because you know that you've just made a day for the person you helped, much nicer than it was before. Although it's nothing wrong with it, but being a charitable person doesn't require anyone to be a millionaire and give enormous amounts of money to help someone.

The sad truth is that people who are willing to help are very rare nowadays. Maybe because of the fast pace of today's life, or perhaps not knowing the real meaning of charity, but one thing's for sure. If people understood charity more, the world would be a lot better place than it is today.

Aleksander Raztresen, T3.a

Materialism

The more things you own the more are you owned by things

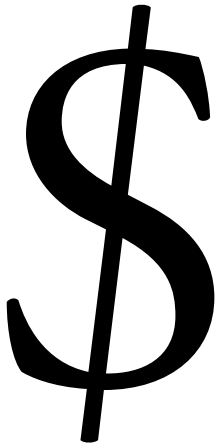

Materialism is a great problem in our consumer's society. We are like puppets in the ″rat race″, who long for money and wealth. Some people say that money is the root of all evil. But there are always two sides of a coin.

Firstly, wealth can help people achieve their goals and fulfil all of their dreams and hopes. By this I mean that everybody who has been born with a silver spoon in their mouth or just a ″mortal″ who has been lucky can buy everything that their heart desires. For example, in America rich people buy jobs, apartments, clothes, jewellery or even brag about cars, which are a status symbol. Secondly, ″cold cash″ and credit cards buy ″loyal, true, faithful″ friends and help you keep your popularity high and good business connections. People are drawn to you like moths to the light, like leeches who are after your possessions and reputation and are not interested in your personality. For instance when a ″nouveau riche″ is in town everyone wants to get to know him better and talk to him.

On the other hand materialists are cold-hearted people who see happiness in things, objects which have no real, spiritual value. They guard their properties like hawks and are in a constant fear of losing their beloved ″wealth″. Secondly, these people live like empty shells because they are not able to love or sympathize for anyone but themselves. For example, Hollywood film stars do not lead a happy life, because they are always involved in fights, divorces and scandals. They pay a high price for being famous and loved by the crowds. Finally, due to their obsession these people can ″abandon″ their families and parents because they become self-centred and feel loved only in the presence of their precious belongings.

To sum up, money helps you to get to the top, but life ″up there″ is not easy and people can easily turn to wrecks.

Ina Parkelj, T3.b

Being Different

It has been scientifically proven that every man and woman starts his race of life with different capabilities. The human genomes, while small in size, contain DNA information which dictates our Great Course. And while it slowly serves the purpose of pushing Man's limits even further, it is also the reason why our most idealistic thoughts of equal rights and stage for everyone can never be projected into reality.

Although many fear that nowadays the media create our way of thinking, socially we still work the same. In social situations only the actions permitted by the local moral code are allowed. But since this code is most often somehow stiff and one-sided, each person has to bury some of his own opinions. This has been the cause of many problems of humanity. It is the reason why different cultures can never truly understand each other; it is also why people cannot be eradicated just because of their different opinions on a particular matter. We judge those people to be too »weird«, maybe radical, and just plain wrong. But we can all find a bit of ourselves similar to them, a »demonic« part that is not understood by the others. This is the sole reason why each and every one of us is sometimes alone. In modern times, the majority believes that this alone part of us is to be judged. But I think we should be proud of who we are, as we cannot form our own opinion if we are constantly in the presence of the others. No trace of individual thoughts can be found in drones which reserve no time for themselves in order to be alone. Think of it as of a volcano that can destroy your (mental) neighbourhood; but if you let it burst for just enough time, it can be seen as a beautiful nature wonder that inspires us with new ideas.

And just like gene mutations, new ideas may seem wrong at first, but always have and will be continuously pushing us all even further.

Blaž Peterlin, T3.c

Professionals in sports are overpaid

When we look at the list of the most paid people in the world, it is a common thing that among those names there are professionals in sports. A lot of people think that professionals in sports are overpaid, but my opinion is different.

If we look at it just from one perspective we can come to a conclusion that those people are probably the best in the world in their sport. People just can't understand that their path to fortune and fame wasn't a walk in the park. Their life was probably full of hard trainings and they had to decline from a normal teenager's way of life. This is assumed to be the only way to succeed in a word where the competition is so tough. So they started their sport path and at first it was certainly very hard. When some of these people were seen by sponsors their professional career began. They got the sponsor's money and could afford a better training and equipment necessary to compete in such a high level. So their name started to get famous, but when you are in a business that involves so much money, you need a manager who tries to provide you a better sponsor, a better team etc. And managers take a lot of money, even up to 40%, which depends on the contract.

However, there are some inconveniences that are usually very stressful. The media are always annoying you and are almost demanding to donate money to some organizations or people in need. Of course, when you do that the press publishes that information and all other organizations expect to receive donations form you. Apart from that, professionals in

sports are famous so they can't live a normal life, they are always surrounded by paparazzis and can't relax wherever they are. On the other hand the salaries are really enormous. And this is all because of the commercialization, that turns sports into modern gladiator games, where you don't fight for your life but for money.

So the assumption that professionals in sports are overpaid is correct, and only one question remains: Do they deserve it just because they are very skilled, isn't that discrimination? The answer is up to you folks.

Anže Strmec, T3.c

These days it's all about the money. If you don't have money you can't be successful. Without money you can't live in today's world. Some people want to work in companies, some in hospitals and schools, but not many people are committed to sport, with which they can earn money with.

Some of them are basketball players, others are golf players or trainers. We often hear people complain about their payment. I think that they are not overpaid, because they earn money very hard. We see only professionals who succeed and have millions of euros, but we don't see all the others, who gave their lives for sport, but failed. All sport professionals must be making progress in business which they're doing. It's true that some sport stars earn in a week

more than a regular person in his whole life, but if we consider all the accidents and pressure it would be very fair. Someone who works in an office has less of a chance to get injured or even die than a professional in sport.

On the other hand, the only reason these players are getting so much money is because of us! Their salary is entirely dependant on their fans and the market, which people as the costumers control.

Uroš Schmuck, T3.c

Nowadays money is becoming more and more important. The more money people have the more they want. Even people who play sports want to earn money, a lot of money. In the past money did not use to be important in sports, but now it is different.

Although I am a footballer myself and football is one of the sports where professional players can earn huge sums of money, I agree that today's professionals are overpaid. If they are professional players, they should be paid for what they do. They have to train hard every day and they have to prove that they are the best.

However, I do not think it is fair that a professional tennis player or a formula one racer can earn a day/ a game /a race more money than ordinary people earn in a few months or even in a year. And apart from the money reward they get when they win, they are given a salary and they also earn lots of money from their sponsors. So many young people want to be a part of the sports world just because of the money.

To sum up, I think that professionals in sports should be paid for their work, but the money they earn should not exceed the salaries of ordinary people who often have to work extremely hard just to survive or to support their family.

Matej Beg, T 3.c

What's better?

The aim of education should be to teach us how to think, rather than what to think

Nowadays education is considered to be the most important part of our life path and its success. Although the education in our country is quite good the politicians want to reform it. I think it's a ridiculous idea, because Slovenia is very high rated among other European countries if we compare them in the field of knowledge and education.

In my opinion the government works for their own good, for the money and not for the improvement of us, young people. And there is an old fact that is certainly true: The world stands and depends on young people. Event though the government is aware of that, they do absolutely nothing to help us, young students to succeed in this very high competitive world. We have to ask ourselves, where is this leading to? I think they want to reform the way of teaching so we would be taught what to think rather than how to think. And no doubt the main reason is that they could manipulate with us. However, the aim of education should be to teach us how to think, how to think logically, search parallels and evolve our brains, rather than neglect them.

And there is a question and a decision that is up to you! What should we, young adults do about it to insure ourselves a better future?

Samo Kumar, T.3.C

Empathy

Even in the presence of others we are completely alone

Loneliness is probably one of the worst feelings for those who know what it is like and has experienced it before. It is the result of many different factors which are also reflections of our society. Nowadays, there are more and more people who feel lonely and forgotten by the world.

So we must ask ourselves how it is possible to feel so alone even in the presence of others. It could be because of the speed of our life and we think as if nobody cares and listens to us. We are constantly surrounded by people who live their own life and we just cannot be a part of it. That is why we feel neglected and always somewhere in the background which leads to something worse, it leads to depression. Many of us know what it is like although we hate to admit it. It should not be ignored because depression is a mental illness and has to be treated one way or another.

There are probably a million of other reasons why we feel alone in the world we live in but I described just one because I have experienced it. We have to have a person we can trust and talk to as much as possible. Another way to solve the problem is to fall in love but we just cannot have a big influence on this. However, at the end people often realize that the best person to trust is themselves and that they are the ones who can do most for their own good.

Matevž Zupančič, T3.c

Modern society is forcing today's man in a never ending race against time. In this race there is no time for sympathy or help. One can trust himself completely.

While there are certain individuals who can overcome this kind of trouble with their own will only, most of us tend to rely on others to help us get through the dark times that haunt ahead. But even our own friends, who we trust to help us, have their own problems and are not always available. If such a thing happens, we often get the feeling we are all alone in a society full of selfish people.

In times like this humans tend to go into depression, a very common illness in the modern times. This illness is a state of mind that clouds your mind. One finds himself thinking about what bad has happened to him, what bad is happening to him, what bad thing will happen to him or even about suicide. It cannot be cured easily, but overtime and if that person is of a strong mind the problem is cured by itself. Help from others is often very nice, but not always available.

Why has it come to this? As said earlier the modern society is all about time. Time is one of the things that at the moment cannot be controlled. However, it is also one of the most valuable perceptions. We often find ourselves sitting in need of help, in a crowd of people, who only mind their own business and rush carelessly past us. They do not take the time to know us, they do not take the time to understand us, they only look at us with a pity, for they probably have similar problems of their own.

Marko Pucelj T3.c

Umwelt

Die Welt in der ich lebe
Ich lebe in einem Dorf neben der Kleinstadt Novo mesto. Die Umwelt in der ich lebe ist nicht so verschmutzt. In unser Nähe gibt es eine Fabrik, die Novoles heisst. Sie ist der größe Verschmutzer in unserer Umgebaug. Der Fluss Krka ist nicht mehr so rein. Früher konnen wir in Krka noch baden, aber heutzutage ist Krka zu viel verschmutzt. Verschiedene Abfälle verschmutzt sie täglich. Unser Dorf ist immer noch an die Kanalisation angeschlossen. Auch Bauers aushelfen zu gösserer Verschmutztunber. Aber in unserer Umgebug gibt es auch etwas positives.

Welche Teile der Natur sind für uns überlebenswichtig? Warum?
Die größten Umweltverschmutzer: Der schädliche Einfluss des Verkhers,der Industrie,der Haushalte. Die frößten Umweltverschmutzer sind der Verkehr, die Industrie, die Haushalt. Das sind wir. Der Einfluss ist sehr schädlich. Mit Abfällen, Abgasen, Abwässern verursachen wir verseuchten Gewässer, schmutzige Luft, belsatete Böden usw. Das ist sicherlich der tropische Regenwald, der Sauerstoff produziert. Die Regeneration eines einmal vernichtet Tropenwaldes ist nie wieder möglich. Deshalb müssen wir den Regenwald bewahren. Der Regenwald ist eine »Kinderstube des Lebens«. Auch Trinkwasser ist überlebenswichtig.

Der sauere Regen:
Abgase aus Industrie, Haushalten, Kraftwerke und Kraftfahrzeugen enthalten neben anderen Stoffen auch Schwefeldioxid, das zussamen mit der Feuchtigkeit in der Luft Schwefelsäure bildet und das macht saueren Regen. Der vernichtet die Waldbestände, beschlunigt die Bodenerosion und ubersäuert die Gewässer.

Der Treibhausefekt
Treibhaus effekt ist wie ein Pullover im Winter. Ist jedoch der Pullver zu dick, so beginnen wir zu schwitzen. Der Mensch sorgt nun dafür, dass ein natürlicher Effekt stärker wird es so zu einer zusätlichen Erwärmung der Erde kommt. Treibgase aus Spraydosen, Kühlsystem und Schaumstoffen tragen auch bedeutend bei.
Auswirkungen: Die Kornkammern der Usa würden austrocken, die Sahara bis zum Mittelmeer vordingen, schmelzendes Polareis ließe den Meeresspiegel ansteigen und grosse Küstengebiete überfluten.

Das Ozonloch
Ozon ist ein agressives Reizgas in der Stratosphäre. In Bodennähe ist zuviel Ozon für Menschen Giftig. Bei hohen Konzentration stört das Ozon das Planzenwachstum, es kommt zu Missernten.

Die Gefahr der Abholzung
Jährlich werden mehr hundert tausend Quadratenkilometer der Bäume abholtzt.Die Bäume atmen das von Menschen, Industrie und Tieren erzeugte Kahlendioxid ein und verwandeln es in Sauerstoff. Und wenn so wieter geht, werden wir grosse Probleme haben.

Wie kann man gegen die Umweltverschmutzung kämpfen?
- Umweltschonendes Waschmittel und Klopapier benutzen
- Keine Verschmutzung durc Müll und organische Stoffe, Öle, Fette, Jauche, Säuern und andere Gifte verursachen
- Tropfenholzprodukte boykottieren
- Recyclieren
- Umweltfreundliche Produkte kaufen

Mülltrennung und Recycling
Gebrauchte Materialen wiederzuwerwenden ist sehr gut und wichtiges Ding. Müll muss nicht Müll bleiben.
Glas, Plastik, Papier Batterien usw. Können recyceln werden und aus denen können wir neue Produkte machen. Das ist der erste Schritt hin zur Sanierung unserer Umwelt.

Kristjan Stramič, T4.a

Slowenien

Amtssprache: Slowenisch
Hauptstadt: Ljubljana
Staatsform: Republik
Staatsoberhaupt: Staatspräsident Janez Drnovšek
Regierungschef: Ministerpräsident Janez Janša
Fläche: 20.273 km2
Einwohnerzahl: 2.003.584 (Stand 30. September 2005)
Bevölkerunksdichte: 98 Einwohner pro km2
Währung: Tolar, ab 1. Januar 2007 Euro
Nationalhymne: Zdravljica

GEOGRAPHIE
Im Norden haben wir Julischen Alpen, Karawanken und Steiner Alpen. Im Nationalpark Triglav liegt der hochste Berg Triglav. Die Soča, die Sava, die Drau und der Mur sind die wichtigen Flüsse. Im Süden haben wir den typischen Karst. Im Südwesten liegt die 47 km lange Adria-Kuste mit mediterranem Klima.

SPRACHE
Slowenisch ist eine südslawische Sprache. Slowenische sprache hat die buchstaben Č, Š und Ž. Das č steht für das deutsche tsch, š für das sch.
Slowenien ist klein aber wir haben wiel große Dichter. Der größte slowenische Dichter ist France Prešeren. Er hat das Trinklied (Zdravljica) geschrieben. Die siebte Strophe des Trinkleids ist die slowenishce Hymne.

GESCHICHTE
Slowenien ist sehr junger Staat. Am 26. December 1990war ein Referendum über die Deklaration der Unabhängigkeit. Am 25.6.1991 war Ausrufung der souveränen Republik Slowenien 1.5.2004 war Sloweniens Beitritt zur EU.

KLIMA
Sloweinien hat das typschen kontinentale Klima. In der schmalen Küstenregion haben wir Mittelmeerklima und im Nordosten ist pannonische Klima

MUSIK UND SPORT
Wir haben viele Musiktypen. Slowenische Leute horen vershidene Musik. Viel Musik kommt aus den USA, Großbritannien und Europa. Aber wir horen unsere Musik auch. Sehr gute Sportlern auch. Slowenien ist sehr gut in Skifahren, Skispringen, Schwemmen, Handball und Rudern. Wir haben viele Medallien auf der Olympische Spielen im Sommer und Winter.

Matjaž Radovan, T4.a

I FEEL SLOVENIA

Der Belohnungsausflug nach Wien

Mit Hilfe von Elternbeirat und Sponsoren organisierte SEŠTG schon das sechste Jahr den zweitägigen Belohnungsausflug für die Schüler, die mit ihrer Arbeit zum Ansehen und zur Qualität der Schule verhalfen.

In diesem Jahr haben sich 42 Schüler auf die Liste eingeordnet. Sie nahmen an dem zweitägigen Belohnungsausflug nach Wien teil, in das Kulturszentrum von Europa. Wien ist die Hauptstadt von Österreich und zugleich auch die Hauptstadt des Bundeslandes Wien, eines von neun Bundesländern in Österreich. Die Stadtmitte ist ein Paradies für Süßigkeitsfreunde, weil hier berühmte Sachertorte, Feingebäck und ausgezeichneter Kaffee im Hotel Sacher gekostet werden können. In Wien ist auch klassische Musik zu Hause. Aber Mozart, Beethoven, Haydn, Schubert, Strauss, Brahms, Mahler und Schönberg sind nur einige, die Wien geprägt haben. Die Schüler haben sich auch die St. Stephans Kathedrale, den Prater Vergnügungspark und den wunderschönen Zoo angesehen.
Der Belohnungsausflug soll die Anregung für all diejenigen Schüler sein, die in diesem Jahr nicht alle ihre Fähigkeiten gezeigt haben.

Klemen Turk, T3.a

The Story of Blue Bear

This is Bluebear:

Bluebear lived in a cozy little cot-

tage in the woods near a hill, not far from the sea. One year, it was spring, Bluebear decided it was time to dig a garden and plant his tomato plants. He went up the hill with his shovel, where he decided to have a garden. He successfully prepared the garden for digging. Very carefully, Blue-

bear planted each little tomato plant in his garden. All summer long, he took out weed after weed and watered the plants. One day, he sat by the garden, sipping his lem-

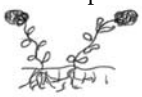

onade and looking at his tomato plants and at the sea. Finally, near the end of summer, the tomatoes were ready to be picked and eaten. Bluebear picked them and put them in a big basket until it was full and took it into his little cottage. He thought: "Hmm,

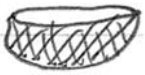

now that I have tomatoes, I think it's time to make bread." Because Bluebear liked to eat them in sandwiches.

So he went into his kitchen and got a big mixing bowl. To make the bread you must have flour, water, yeast, salt and oil. Making bread can be very

MESSY!! He kneaded the dough. He put it in a bread pan and put the bread pan in the oven. Bluebear went out back to rest and enjoy the sun while the bread baked. The air was filled with a wonderful smell. The bread was done. Later, when the bread cooled, he sliced it up. Then he sliced up the tomatoes and made a big sandwich. And in the end my own home-made sandwich is the best of all sandwiches in whole world."

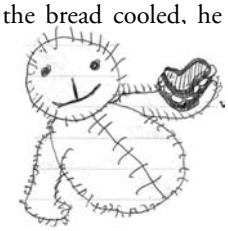

Dejan Erjavec, R1.b

Fun, music, party-
drug dealer for busniess.
No more fun.

Lea Pilič, T2.a

ILLUSION

Once, I saw a red frog.
She was covered in ice.
Hmm.
Was she real? Let´s guess!

Nina Grom, T2.a

Hope never dies!
Cold rain drops in my heart.
The sun is coming up.

Simon Cerjak, T2.a

Caterpillar eating,
changing in to a chrysalis,
waking up as a butterfly.

Flying all over the garden,
basking in the sunrays,
making children happy.

Blaž Mežnaršič, T2.a

THE MIDDLE

Black, white, flowers and desert.
We all have it, good and evil.
But the main is the middle, grey.

Nina Grom, T2.a

LOVE

I love to love, love.
It´s the love that makes you love.
Too much love can hurt.

Nina Grom, T2.a

Snow, to snow, snowflakes.
Snowman snows up the snow hills.
Sunbeam kills snow-men!

Nina Grom, T2.a

Šolski center Novo mesto
Dunaj 2007
Nagradna ekskurzija
TOTAL
KANDIA

SINTAL

ROWING TEAM